

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

LATVIJAI – 95

Sagaidot Latvijas 95. gadadienu, pārņem divējādas sajūtas. No vienas puses, prieks un lepnums, ka mums, latviešiem, ir sava valsts, no otras – skumjas un kauns, ka pēc garajiem kara un okupācijas gadiem joprojām neesam patrieku-

šajām bailēm, sīkumainību un merkantilismu.

1917. gada jūnijā Kārlis Skalbe raksta: “Lai skalda latviešus, kā grib, mēs gribam redzēt viņus kā vienotu tautu. Tauta ir valsts. No šķiru skabarām mums ir jātop par

ideju, ko partiju cilvēki, valsts vadītāji ar vēlmi iztapt sākumā Maskavas, tagad Briseles vējiem, iemīdījuši dubļos.

“Mazajās piezīmēs” Kārlis Skalbe raksta:

“Bij reiz dienas, kad pie katra latvieša es varēju pieiet ar tādu uzticību kā pie brāļa. Tas bija toreiz, kad Kurzeme sabruka un dibinājās latviešu strēlnieku pulki. Kā sitienu pa krūtīm es sajutu asās partiju ķildas, kas mūs izšķīra pirmās revolūcijas dienās. Mēs esam ieguvuši brīvību, bet kaut ko ļoti vērtīgu pazaudējuši – nacionālo kop-sajūtu. Nu mēs ejam viens otram garām, kā partiju ļaudis, un nespējam viens otram vairs uzticīgi pieiet klāt. [..]

Lielinieki saka: Latvijas autonomija ir caura zeķe, ar kuru neder nodarboties, kad pasaule iet bojā. Taisni tāpēc, ka vecā pasaule iet bojā, dzimst daudz jaunas; valstis izjūk un tautas atsvabina no saitēm savus plecus un rokas. Taisni tagad ir vērts ar to nodarboties. Šāds brīdis nāk tikai pēc daudz simtu gadiem pirmo reiz mūsu tautas mūžā. Ja viņa palaiž to garām, tad viņa var apgulties atkal savā stikla kalnā kā apbur-

tā princese uz septiņsimt gadiem.”

“Tauta, kura negrib saņemt savu mantojumu, – tā varētu sacīt par latviešiem, kuri paši sašķēļ katru organizācijas pāsākumu un apkaro viens otru ar sīku savstarpēju nesaticību un skaudību. Bet mantojums – Latvijas zeme, par kuru mēs varētu valdīt, pa to laiku paliek svešnieku rokās un nav neviena, kas viņu saņem. [..]

Kāpēc mēs mīdāmies uz vietas, kad mums priekšā ir ceļš? Mans draugs, mēs neesam tauta. **Mēs esam bars. Mēs brienam katrs uz savu pusi.** Un kad es redzu kādu no tiem karoģa nesējiem, kurus mēs tik bieži satiekam šinīs dienās ar milzīgu sarkanu karogu pār plecu (šodien Kārlis Skalbe droši vien pieminētu ne tikai sarkanu, bet arī zili zvaigžņotu karogu – *Red. piez.*), tad man gribas viņam uzsaukt: “Ei, Jāni, kur tu iesi?” Un man nav nekā vairāk priekš viņa, kā tikai drusku žēluma.”

Diemžēl jāpiekrīt Kār-

lim Skalbem – “verģu dzīve ir mūs nostādījusi uz kleinām kājām. Maz ir to, kas prot taisni staigāt, vēl mazāk to, kas var lidot.”

Neticami, ka toreiz Kārļa Skalbes rakstītais tik precīzi raksturo šodienu – Latviju un latviešu tautu pēc 95 gadiem. Gribas ticēt, ka tas liecina par to, ka mūsu tauta tāpat kā 1918. gadā atkal kļūs vienota uz Latvijas simtgadi sagaidīs brīva no kolonistiem un pašmāju nodevējiem!

Lai kā ceļamaize uz mūsu Latvijas simtgadi ir 1919. gada februārī Kārļa Skalbes rakstītais:

“Latvija ir mirusi – lai dzīvo Latvija!

Latvija dzimst no viņa kareivjiem.

Kas gan Latvija šīnī brīdī? Tā ir tikai zvērests un solījums.

Latviju izglābs tie, kas viņai solījušies.

Mums sacis: jūsu pulks nav liels. Tā ir labi, tā vajag būt. Katra zvaigzne dzimst no sava kodola. No maza pulciņa, kurš tur par visu augstāk savu solījumu, ir dzimušas visas draudzes, visas partijas. No pulciņa drošu un tīru republikas kareivju radīsies republikas pulki.”

Kārlis Skalbe:

“Mēs esam par Latvijas revolūciju līdz galam! Lai dzīvo latvju valsts!”

ši okupantus un kolonistus, ka neesam pilnībā atguvuši varu un teikšanu savā valstī. Joprojām latvieši ir sašķelti mazās merkantilu interešu grupiņās, kur katra pati par sevi izmisīgi cenšas panākt savu dzīves apstākļu uzlabošanu, aizmirstot, ka tautas un valsts izaugsme būs iespējama tikai tad, kad latviešus vienos Vispārējā Labuma ideja – Latvija kā patiesi brīva latviešu valsts!

Domājot par laiku, kad dzima Latvijas valsts, gribētos teikt, ka toreiz gan latvieši zināja idejas vienojošo spēku, taču, pāršķirstot Kārļa Skalbes “Mazās piezīmes” (Pirmais posms, 1917.–1920.), jāsecina, ka mūsu tauta arī toreiz slimoja ar garam neglaimojo-

apvienotu tautu, par valsti. Ja mēs to nepratīsim, mūsu tauta arī vēl priekš nākošiem gadu desmitiem stāvēs saliekta un nopostīta kā koks bez galotnes! Viņa tad paliks tāda, kādu viņu vēlas redzēt tie, kas skatījušies uz viņu kā uz laupījumu un turējuši savā kalpībā. Mūs var sakausēt stipra tautības apziņa. Mēs gribam kalpot domām, kas var vienot tautu uz kopīgu cīņu par Latvijas atsvabināšanu. Mēs esam par Latvijas revolūciju līdz galam! Lai dzīvo latvju valsts!”

Katrs laikraksta “DDD” numurs ir papildīts ar cēribu, ka latvieši attapsies, ka latvieši atmodinās sevi taisnīguma izjūtu, kas ļautu atjaunot pirms 95 gadiem dibinātās Latvijas

PAZIŅOJUMS LASĪTĀJIEM

Nākamais laikraksta “DDD” numurs iznāks pēc trim nedēļām – 6. decembrī.

Šajā numurā lasiet!

Par Satversmes PRIEKŠVĀRDU

→ 2. lpp.

TAUTAS ĀRSTĒŠANA IR JĀSĀK AR SEVI

Saruna ar Mikroķirurģijas centra vadītāju, mikroķirurgu **Dr.med. Mārtiņu Kapicki**

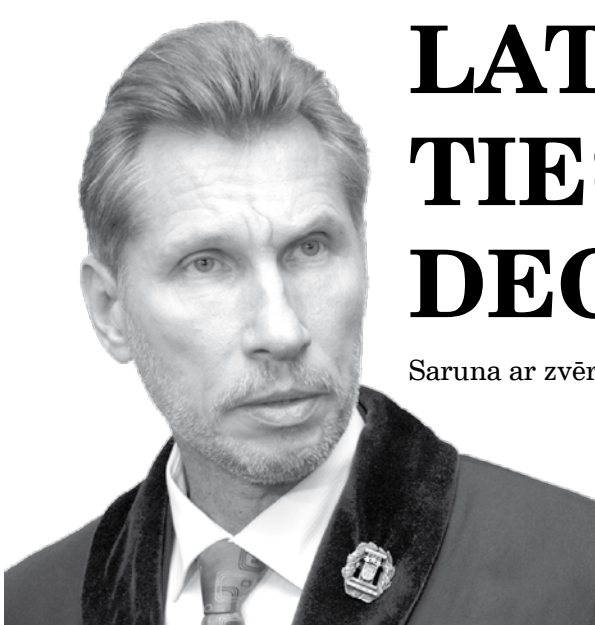
→ 3. lpp.

ČETRI LABUMI

→ 6. lpp.

DOMUBIEDRU DISKUSIJA

→ 8. lpp.

VIENPUSĒJA IZMEKLĒŠANA ATŅEM BRĪVĪBU

DDD: Mēs saņēmām vēstuli no Ilzes Jansones. Viņa raksta par savu domubiedru Osvaidu Miglu, kurš notiesāts par tišu slepkavību un šobrīd atrodas ieslodzījumā. Kā raksta vēstules autore, tieša nav izvērtējusi šīs lietas apstākļus un ir pieņēmusi

netaisnīgu lēmumu. Jūs esat Osvalda Miglas advokāts. Kā jūs vērtējat lietas izmeklēšanu un iztiesāšanu?

Saulvedis Vārpiņš: Advokāts par notikušo var spriest tikai no tā, kas ir krimināllietas materiālos. Advokāts uzklauza aizstāvamo, cietušo un izpēta pierādījumus, kādi iegūti izmeklēšanā. Ļoti būtiska ir jebkura advokāta pieredze un prakse, jo lietas

LATVIJAS TIESU SISTĒMA DEGRADĒJAS

Saruna ar zvērīnātu advokātu **Saulvedi Vārpiņu**

atkārtojas. Lai gan situācijas dzīvē mainās, taču ir sakritības un atkārtošanos – cilvēku rīcība kaut kādā mērā tomēr ir standartizēta.

Osvalda Miglas lieta, kurā es personīgi uzņēmos aizstāvību, manī izraisīja pārdomas – likās divaini, ka Migla, kuru var raksturot kā *dabas bērnu*, kurš brauc uz Pokaiņiem, interesējas par ezotēriku, ņem rokās ieroci un šauj, šauj, kamēr izšauj visu aptveri. Tas ir neloģiski, un mana pieredze liek domāt, ka kaut kas nav kārtībā. Ir personas, kuras pēc būtības ir noziedznieki. Tādas personas izdara vienu noziegumu pēc otra, un nav

nekāds brīnums, ka vienā brīdī kādu arī nogalina. Šajā gadījumā tas ir neraksturīgi.

Šāda šaušana, kamēr izšauj visas patronas, ir viens no apstākļiem, kas mudina šaubīties – vai tiešām viss ir tā, kā tas ticis noskaidrots un tiek apgalvots? Vai ir bijusi tiša noslepkavošana? Šīs šaubas mudināja mani uzņemties Osvalda Miglas lietu, lai gan slepkavības nav mans “lauciņš” – man nepatīk vardarbīgie noziedznieki. Parasti cenšos saņemt tāda rakstura lietas, kurās ir kaut kas juridiski sarežģīts risināms.

Turpinājums 4. lpp.

VAI BEZ LĪDZSKRIEŠANAS NEMĀKAM DZĪVOT?

Vilnis Eisters

EIROPA mūs nesapratīs! Tā visu laiku čīkst kārtējā “politiskā paneļa” elite, kas ērti, bez nacionālā pašlepnuma un tautas vēsturiskās atmiņas ir iesēdusies “Brupinieka nama” krēslos. Viņi sev un citiem iestāsta, ka ir īsti “varneši”, kas tikuši uz “politiskā paneļa”, kaut arī apkrāpjot paši savu tautu. Patiesībā šie indivīdi ir primitīvi pašlabuma vergi un kārtējās svešās ideoloģijas LĪDZSKRĒJĒJI.

Bija laiks, kad “politiskā paneļa” elite skrēja līdz PSRS, tad Trešajam Reiham, bet tagad – agonējošai ES. Vai bez līdzskriešanas nemākam dzīvot? “Varneši” ļoti lepojas, ka ir pieaicināti pie Eiropas galda. Kāpēc viņi ir pieaicināti? Tāpēc, ka pie galda sēž saimnieki, goda viesi, un tur nevar iztikt arī bez sulaiņiem. Lūk, un

Bija laiks, kad “politiskā paneļa” elite skrēja līdz PSRS, tad Trešajam Reiham, bet tagad – agonējošai ES. Vai bez līdzskriešanas nemākam dzīvot?”

šiem sulaiņiem pienākas dzeramnauda, kuru mūsu “paneļelite” ar saliektu muguriņu pateicībā pieņem.

Savulaik tika pieņemta Deklarācija par okupācijas SEKU LĪKVIDĒŠANU. Kur ir šis vajadzīgais dokuments? Kā tas tiek pildīts? Lieki jautāt, jo tas esot pieņemts pašu zināšanai un lietošanai... Latvijā vēl joprojām saimnieko okupanti, Baigā gada benžu pēcteči, objektīvā antisemitisma provokatori!

Mēs, latvieši, esam viena no retajām Eiropas tautām, kura augsti vērtē cilvēka dzīvību, kura neaizmirst savus karavīrus. Karavīrus, kurus radīja latviešu mātes; karavīrus, kuri parādīja dižu varonību Brīvības cīņās; karavīrus, kurus ierāva nāvē “pasaules vareno” cīņa par pasaules kundzību. Mūsu tauta procentuāli ir cietusi vislielākos savas tautas zaudējumus. Mūsu tautas atmiņā ir TRĪS OKUPĀCIJAS un tagad jau – CĒTURTĀ, kura atkal nāk

no “civilizētās pasaules”. “Varneši” un viņiem uzticīgās balamutes katru dienu kladzina par “demokrātiju”, bet kam vajadzīga ir demokrātija bez tautas interešu un tiesību nodrošināšanas, bez tautas nacionālās attīstības iespējām? Šī “demokrātija” iznīcina latviešu tautu.

Sākumā Eiropa nenosodīja nacionālsociālismu, un daudzi ar izpratni atbalstīja Hitlera vēlmi iekarot vācu tautai “dzīves telpu”. Eiropas vēsturē tā bija parasta “politiskā spēlīte”. Lielbritānija bija sagrābusi puspasauli, slepkavoja, pavērdzināja pamattautas visos kontinentos. Tikai 21. gadsimtā atzina Austrālijas aborģēnus par šī kontinenta pamatiedzīvotājiem, necenšoties noskaidrot, cik no viņiem ir tikuši noslepkavoti. Par to, cik ķenguru un trušu ir gājis bojā, vēl rēķina un spriež “civilizētie zinātnieki”... Bet cik indiāņu noslepkavoja un pavērdzināja “civilizētie” anglosakši? Cik inku, maiju, acteku iznīcināja spāņi? Cik zelta nozaga? Cik “civilizēti” kolonijās rīkojās holandieši, itāļi, franči, krievi un citas “pasaules kultūras un civilizācijas supertautas? Latvieši arī vēstures gaitā ir izjutuši šo “vareno” un iznīcinošo “labdarību”!

Līdz šim latviešiem ir bijuši tikai divi “sabiedrotie”, bet pašiem – līdzskrējēju loma. Kad nogurstam, līdzās skrienot, mūs

nodod, izsniedz licenci vēl lielākiem briesmoniem, lai mūs spīdzina un iznīcina – fiziski vai garīgi. Tā tas notika Jaltā, Teherānā, Potsdamā un citās “kompānijās”.

Šodien tie, kam “Rietumu labdari” izsniedza licenci latviešu tautas iznīcināšanai, skatās un piesauc palīgā savus draugus: “Naciķi mūs apbižo un atņem privilēģijas!” Un ko dara mūsu “varneši”, izdzirdot Latvijas okupantu žēlabas? Viņi, kā jau veikli līdzskrējēji “Rietumu labdariem”, pakāpeniski kapitulē okupantu iegribām!

Tikmēr DIEVS katrai tautai ir devis savu teritoriju, kurā dzīvot un attīstīt savas tautas KULTŪRU. Krieviem – Krievija, latviešiem – Latvija. Mums, latviešiem, nav jākaunas cīnīties par savām tiesībām. Lai kaunas tie, kurus mēs šeit neaicinājām, kuri vēl nav sapratuši, ka viņi ir nozieguma līdzdalībnieki. KAS NĀK AR SPĒKU – NĀK AR NAIDU!

Par Satversmes PRIEKŠVĀRDU

Pēdējā laikā plaši tiek diskutēts par Satversmes preambulas iespējamo tekstu. Pārsvārā tiek apspriests Ēgila Levita piedāvājums. Savu redzējumu par Satversmes priekšvārdu laikrakstam “DDD” ir atsūtījis arī pazīstamais publicists, agronoms Andrejs Lucāns. Rosinām lasītājus izteikt arī savas domas par mūsu valsts pamatlukuma priekšvārda saturu!

Satversmes priekšvārda iespējamā teksta piedāvājums

Andrejs Lucāns

LATVIJAS REPUBLIKAS SATVERSMES PRIEKŠVārds

Balstoties dzīvās dabas tiesībās pašnoteikties un aizsargāt savu esību, latviešu tauta savās vēsturiski apdzīvotajās zemēs kā pamatnācija un valstsnācija šīs tiesības realizēja 1918. gada 18. novembrī, proklamējot neatkarīgu, demokrātisku, sociāli taisnīgu un uz cilvēktiesībām balstītu latviešu tautas valsti – Latvijas Republiku.

1940. gada 17. jūnijā PSRS varmācīgi uzspiesot Latvijas okupāciju, kolonizāciju un rusifikāciju latviešu tauta neatzina, pretojās tai un uz valsts nepārtrauktības pamata 1991. gada 21. augustā atjaunoja valstisko neatkarību de facto.

Pievienojoties Eiropas Savienībai 2004. gada 1. maijā un aizsardzības savienībai NATO, Latvija ir ieguvusi ekonomiski un militāri stiprus sabiedrotos, bet zaudējusi daļu savas neatkarības un pārkāpusi robežu, aiz kuras tautas un valsts uzplaukuma vietā ir iezīmējies latviešu tautas un Latvijas valsts degradācijas process.

nālās tautsaimniecības attīstībā un materiālajā labklājībā;

– pilsoniskajā saskaņā, satiecībā ar citām tautībām, nācijām un valstīm;

– apziņā, ka Satversme ir latviešu tautas tiesiskās kārtības pamats un ietvars, kas pauž tautas gribu un formu tam, kā latviešu tauta vēlas dzīvot;

– tiesībās, ar latviešu tautas vairākuma brīvi izteiktu gribu un balstoties starptautisko likumu nostādnēs, tautai un valstij būtiskos garīgo, dabas un materiālo vērtību aizsardzības uzstādījumos, ārējas vai iekšējas apdraudētības gadījumos pieņemt likumus, lai apdraudētību novērstu.

DAŽI KOMENTĀRI PIE SATVERSMES PRIEKŠVārda

Par “preambulu”

Latviskajai Satversmei piemērots būtu latviskais “priekšvārds”.

Par “Latvijas tautu”

“Latvijas Avīzē” (25.09.2013.) publicētajā Satversmes priekšlikumā “Latvijas tautas” vietā būtu jālieto “latviešu tauta”. Piemēram, vācieši savas konstitūcijas priekšvārdā nekautrējas un nebaidās rakstīt: “Vācu (pamatnācija 91,5% - A.L.) tauta dod sev caur konstitucionālo varu šo pamatlukumu (konstitūciju).” Arī poļi nebaidās uzsvērt “poļu (pamatnācija 96,7% - A.L.) tautu un Polijas pilsoņus.”

Kauns un pazemojoši ir klausīties Valsts prezidentu vai Ministru prezidentu uzrunas gadumijā, kurās uzkrītoši jūtama izvairīšanās uzrunāt latviešu tautu. Latviešu tautu mēģina apzināti aizstāt ar tās tiesisko statusu samazināšanām – “Labvakar, Latvija!”, “Labvakar, mana dārgā Latvijas tauta!”, “Dārgie Latvijas ļaudis!”, “Laimīgu Jauno gadu Tev, Latvija!”, “Godātie Latvijas ļaudis!”, “Latvijas sabiedrībai”, “Jūs, Latvijas ļaudis” – un tamlīdzīgām aplinkus atkāpēm. Latviešu tautas vārdu piemin pat mazāk nekā okupācijas laikos.

Mūsdienās “Latvijas tauta” ir ar neinterpretētu identitāti un asociējas ar “padomju tautu” kā pārmantotās padomju mentalitātes izpausmi.

Vai “Latvijas tauta” ir pilsoņu kopums, vai kas? Ja ir, tad tas skaidri un saprotami ir jādeklarē. Ja nav skaidras interpretācijas, var iedomāties, ka ar “Latvijas tautu” ir jāsaprot gan latviešus, gan cittautiešus, gan pilsoņus, gan “nepilsoņus” (kolonistus), gan citu valstu pastāvīgi dzīvojošos pilsoņus

un pastāvīgās uzturēšanās atļaujas (par nopirktajiem īpašumiem Latvijā) ieguvējus un tml.

1922. gada Satversmē 2. pantā rakstīts: “Latvijas suverēnā vara pieder Latvijas tautai”, ko var saprast kā lemttiesīgo pilsoņu kopuma (latviešu un cittautiešu pilsoņu) varu, kas situācijā, kad latviešu bija 73,4% (1925.g.) vai 80% (1940.g.), latviešu tautai noteikt savu nākotnes redzējumu cittautieši būtiski ietekmēt nevarēja, latviešu tauta nejutās apdraudēta un sev piemērošajā iecietībā (tolerancē) varēja sevi identificēt ar Latvijas tautu un šādi it kā demokrātiski dodot tiesības lemt par savu nākotni arī pilsoņiem cittautiešiem.

2013. gadā situācija ir atšķirīga. Salīdzinājumam – trīspadsmit ES valstīs pamatiedzīvotāji ir virs 90% un tikai trijās – Spānijā, Igaunijā un Latvijā – zem 75%. Pārējās virs 75%– 90%.

Šodien latvieši (ar 62,1% īpatvāru) pašnoteikšanās tiesībās ir apdraudētas, un savu nākotni veidot, palaujoties uz Latvijas tautas (latviešu un cittautiešu pilsoņu) balsojumu, nevar un nedrīkst. Nemīkstināms arguments tam ir 273 347 Latvijas pilsoņi, kas balsoja par krievu valodu kā otru valsts valodu. Tā būtu latviešu tautas rusifikācijas atjaunošana un pakāpeniska asimilācija krieviskajā vidē. Tās būtu “demokrātiski” realizētas Latvijas valsts beigas. Tas nozīmē, ka jaunradītajiem Latvijas pilsoņiem nedrīkstam uzticēties.

Šī situācija ir nepareiza, nacionāli bezatbildīga un noziedzīga pret latviešu nāciju, pilsonībā uzņemšanas likuma sekas.

Par jaunpilsoņu atbilstību latviešu nacionālajām interesēm

Par to varam spriest pēc intervijas “Latvijas Avīzē” (13.07.04.) ar gagauzieti (tauta, kas ir radniecīga turkiem, Moldovas dienvidos) Gaļinu Arnautu, kura stāsta par savu jaunpilsoņes misiju:

“Droši vien, tāpat kā daudzi krievvalodīgie, balsoju par “PCTVL”. Kāpēc? Viņi visvairāk cīnās par krievvalodīgo tiesībām. Arī viņu skaidrojumi par norisēm Latvijā man un daudziem citiem šķiet visvienkāršākie, visskaidrākie, vissaprotamākie.”

Jau pati esošo un potenciālo jaunpilsoņu sapratne, ka pilsonības iegūšana nodrošinās krievvalodīgo tiesības uz krievisku vidi atbilstoši savai mentalitātei, ir pretrunā latviešu nācijas tiesībām uz savu valsti un netraucētu attīstību, un kā tāda ir absurda.

Turpinājums 6. lpp.

TAUTAS ĀRSTĒŠANA IR JĀSĀK AR SEVI

Saruna ar Mikroķirurģijas centra vadītāju, mikroķirurgu **Dr.med. Mārtiņu Kapicki**

Turpinājums no iepriekšējā numura

SAPRATĪSIM DRAUDUS UN BŪSIM ATBILDĪGI!

DDD: Runa ir par taisnīgumu pret mūsu tautu. Ja tauta pieļauj, ka pret to izturas netaisnīgi, tad tā ir netaisnīga pati pret sevi. Man ar skaudrām sāpēm ir jāatzīst, ka latviešu tauta ir slima – tauta pati sevi iznīcina.

Mārtiņš Kapickis: Pārmaiņas ir jāsāk ar sevi. Mēs esam slimi – tā tad sāksim ar to. Ja mēs izmainīsimies, tad visādi kabanovi, plineri un citi, pirmkārt, būs nespējīgi kaut ko izdarīt. Un otra lieta – viņu nemaz nebūtu.

Ja mērķtiecīgi ir kropļota ģimene, ja cilvēki, kas veido jaunas ģimenes, nesaprot draudus, kuru priekšā viņi stāv, viņi nekādā veidā valstij nevarēs palīdzēt, nerunājot nemaz par savu nāciju.”

DDD: Bieži liekas, ka šobrīd latvieši nemaz nav pelnījuši brīvību, jo nemāk uzvesties kā saimnieki savā zemē.

M.K.: Pasaules uzskata veidošanās lielā mērā sākas jau ģimenē. Tas ir ļoti sarežģīts jautājums: ko nozīmē ģimene, atbildība ģimenē? Drausmīgais pseido-feminisms sajauc visas lomas pasaulē, iznīcinot pēc būtības normālās, ar pasaules dabisko uzbūvi saskanīgās programmas cilvēka smadzenēs. Ja mērķtiecīgi ir kropļota ģimene, ja cilvēki, kas veido jaunas ģimenes, nesaprot draudus, kuru priekšā viņi stāv, viņi nekādā veidā valstij nevarēs palīdzēt, nerunājot nemaz par savu nāciju.

Manuprāt, ir ļoti svarīgi saprast Latvijas un latviešu tautas patieso vēsturi, jo tikai tad, kad cilvēki saprot, viņi var sākt mainīt savu pasaules uzskatu pareizā virzienā. Un tad mums nebūs jāraud vietās, kur nav jāraud, un nebūs jābūt nikniem tur, kur nav jābūt nikniem.

DDD: Latviešu vēsture ir traģiska. Mani nodarbina jautājums, kādēļ pret okupantiem latvieši necinījās paši savā armijā? Kāpēc Latvija nespēj būt nacionāli neatkarīga valsts? Kādēļ vienmēr tiek meklēta kāda savienība, kurā iestāties?!

M.K.: Jā, tā ir. Piemēram, Singapūra, kur es kādu laiku dzīvoju un strādāju, nav nevienā asociācijā – tā ir nacionāla, neatkarīga valsts ar lielu militāro

kapacitāti, kuru ne Malaizijai, ne Indonēzijai labāk neaiztikt, ar pietiekoši lielu pašlepnumu un ļoti labi atrisinātu gan nacionālo, gan visādu citu jautājumu būtību.

DDD: Bet mēs gaidām, ka mūs glābs NATO...

M.K.: Mēs atkal domājam, ka kāds mūs glābs, ka kāds cits par mums būs atbildīgs. Bet kādēļ mums pašiem neuzņemties atbildību gan par sevi, gan par savas tautas un valsts likteni, gan par militārajiem spēkiem?! Un tad, ja mums tiešām būs situācija, kad gaidīsim, lai NATO mūs glābj, bet, viņi neglābs, mēs varēsim teikt: redziet, kā mūs piecākarēja...

Bet, būdami pasīvi gaidītāji, patiesībā būsim piecākarējuši paši sevi, domājot, ka varam visiem uzticēties, izvairoties uzņemties at-

trauma, gan audzējs, gan citas slimības. Un mūsu centrā šādi defekti tiek ārstēti – sākot no galvas un beidzot ar kājām. Droši vien lasītājam vissaprotamākā varētu būt krūts onkoloģija, kuras rezultātā sievietē zaudē krūti, bet mēs atjaunojam, vai arī apakšstilba osteomielīts (kaula puve), kas arī tiek ārstēta kā audzējs: visa slimā daļa, ieskaitot kaulu, tiek izgriezta, un caurums aizvērts ar audu transplantātu no paša pacienta ķermeņa. Transplantācija ir mūsu ikdienas operācija – atšķirība tāda, ka audus ņem no paša pacienta, tikai cita reģiona. To mēs saucam par “Robina Huda” ķirurģiju – paņem tur, kur mazāk vajag, un ieliek tur, kur bez tā nevar iztikt.

Trešā kategorija ir pilna spektra perifēro nervu ķirurģija, tas ir, sākot ar nervu pinumu kaklā (Plexus Brachialis), beidzot ar visiem pazīstamo karpālo tuneli.

Ceturrtā grupa ir klasiska rokas ķirurģija. Ar to domājot gan rokas ortopēdiju, gan artroskopiju utt. Vienīgais, ko mēs augšējā ekstremitātē neveicam, ir pleca un elkoņa locītavas endoprotezēšana.

Patiesībā visas nosauktās tehnoloģijas jau arī ir pašu ārstu apgūtas un ieviestas praksē Latvijā. Te laikam būs arī mazs akmentiņš Veselības ministrijas dārziņā – neviena no tehnoloģijām kopš 1999. gada nav apgūta un ieviesta par valsts naudu.

PANĀKUMU PAMATĀ IR SAKĀRTOTA DOMĀŠANA

DDD: Bieži vien dzirdami izteikumi, ka Latvijai ir vajadzīga sava “Nokia” vai “Skype” – veiksmes stāsts, kas atdzīvinātu valsts ekonomiku un padarītu Latvijas vārdu pazīstamu visā pasaulē. Vai, jūsuprāt, medicīna, mikroķirurģijas nozare varētu kļūt par latviešu veiksmes stāstu?

Mārtiņš Kapickis: Latviešu veiksmes stāsts nav vienā nozarē. Nokia nerādās kā izolēts fenomēns. Lai Nokia rastos, vajag sakārtot gan izglītību, gan veselības aprūpi, gan tiesu sistēmu, un tam pamatā ir sakārtota domāšana.

Manuprāt, pietiek kladzināt par “domāšanu ārpus rāmjiem”, “ilgtspējīgu attīstību” un citiem moderniem jēdzieniem. Latvijas veiksmes stāsts ir tikai izvēles vai lēmuma jautājums. Un lēmums nav sākt ražot “konkurētspējīgu, ilgtspējīgu” utt. produktu, bet “iedziņ” savā uzskatu sistēmā, ka bizness bez morāles, pat tad, ja tam

ir piesaistīts ES fondu finansējums, nekad neklūs par Nokia. Sociālistu teiktajam, ka “kapitālisms ir bankrotējis”, patiesībā ir jāskan tā – “bankrotējusi ir kapitālisma morāle”! Ja ar beisbola nūju kaimiņam ielauž galvu, tad neviens sapratīgs cilvēks nevainos beisbola nūju, bet tieši to, manuprāt, dara sociālisti. Mūsu veiksmes stāsts pacietīgi gaida savu piedzimšanu...

DDD: Ko jūs domājat par tā saukto medicīnas tūrismu? Zinu, ka Siguldas slimnīca ir guvusi atpazīstamību Skandināvijas valstīs, no kurienes brauc uz Latviju veikt operācijas, lai uzvarētu cīņā ar lieko svaru. Vai maksāt spējīgo ārvalstu pacientu pieplūdums nevar sadārdzināt pakalpojuma cenu vietējiem iedzīvotājiem, kā tas notiek, piemēram, nekustamo īpašumu tirgū – pieprasījums rada cenu pieaugumu?

M.K.: Atbildot īsi – redzu tam perspektīvu, bet iepriekš teiktā kontekstā. Lai Latvija kļūtu par medicīnas tūrisma galapunktu (skaļi būtu teikt – lielvalsti), ir jāmaina pašas valsts reputācija. Mēs noteikti va-

ram (un to pierāda arī jūsu minētais piemērs) sporādiski apmierināt pieprasījumu konkrētu pacientu ārstēšanai. Uz to pat var uzbūvēt labu uzņēmējdarbību! Tomēr ceru, ka lasītājs man piekritīs, ka runāt par medicīnas tūrisma INDUSTRIJU var tikai tad, kad tā ir izstrādāta, prognozējama sistēma, kas pakļaujas tirgus noteikumiem. Mēs kā uzņēmums arī esam ceļā uz to, bet vēl nevar runāt par sistēmu.

Atbildot uz otro jautājumu, vai, attīstoties medicīnas tūrismam, pieaugs pakalpojuma cenas, jāsaaka atklāti – cenas var palielināties, jo pakalpojums būs brīvajā tirgū! Tomēr par šo jautājumu ir jādomā Vese-

libas ministrijai, un es paredzu, ka reakcija var būt divējāda.

Viens variants ir censties ierobežot brīvo tirgu (un tam atbildīgās institūcijas ir gatavas un ar lielu pieredzi), taču, lai gan šis ceļš ir reāls, tas ir bezperspektīvs un nogalinās medicīnas tūrisma.

Otrs variants ir... ļoti nepopulārs, tāpēc maz iespējams. Jebkura nopietna domāšanas maiņa vienmēr ir bijusi un būs sāpīga. Tas ir kā dabas vai Dieva likums: “Kas nestrādā, tam nebūs ēst!” Ja ēst tomēr ir iespējams, tad kāpēc strādāt? Te arī slēpjas visa domāšanas maiņa.

Intervēja Liene Apine

PAR BĒRNU TIRDZNIECĪBU

Ivars Prūsis

www.infoagentura.wordpress.com

Turpinājums no Nr. 20(298)

Bērnu tiesību deklarācijas 9. princips noteic: “Bērns jāaizsargā no visām nevērīgās izturēšanās, cietsirdības un ekspluatācijas formām. Viņš nedrīkst būt par jebkādas tirdzniecības objektu.” Realitāte, diemžēl arī Latvijā, ir pavisam cita.

Saskaņā ar likuma “Par pašvaldībām” 15. panta 23. punktu viena no pašvaldības autonomajām funkcijām ir “īstenot bērnu tiesību aizsardzību attiecīgajā administratīvajā teritorijā”. Lai to nodrošinātu, katrā pašvaldībā būtu jābūt vienai neatkarīgai institūcijai – t.s. bērnu ombudam, kurš kontrolē, kā pašvaldības struktūras un darbinieki pilda visas pārējās pašvaldību funkcijas, no kuru izpildes kvalitātes arī ir atkarīga bērna labklājība. [...] Tomēr Latvijā bērnu ombuda funkcijas vairs netiek veiktas vispār, un tas ļauj netraucēti zelt korupcijai un bērnu tirdzniecībai.

No Baltijas valstīm Latvija ieņem stabili pirmo vietu bērnu tirdzniecībā. Ja Lietuvā un Igaunijā politiķi un sabiedrība nebija ar mieru atļaut plašu un nekontrolētu bērnu adopciju uz ārzemēm (jo tie taču ir pašu bērni, par kuriem pašiem arī ir jārūpējas!), tad Latvijā maz kuru tas uztrauca. Latvijā ļoti daudzi nesaprot, ka bērna adopcija uz ārzemēm ir augstākā mērā bezatbildība, un tās akceptēšana ir viens no sabiedrības deģenerācijas pakāpes rādītājiem. Bet tas, ka Latvijā šāda bērnu tirdzniecība notiek lielos apmēros, un tā tiek atbalstīta pat visaugstākajā

līmenī (turklāt, lai gūtu ienākumus tiek pastrādāti visdažādākie noziegumi) – tas jau ir pavisam smagas sabiedrības deģenerācijas pakāpes rādītājs!

Zinot šo visu, top skaidrs, ka jebkādas svētulīgas runas par nepieciešamību uzlabot slikto demogrāfisko situāciju, aicinājumi nebaupt prom, atgriezties Latvijā, būt Latvijas patriotiem utt., vienlaikus ļoti aktīvi un stingri nerisinot bērnu tiesību aizsardzības jautājumus un necinoties (uz dzīvību un nāvi!) ar izdzimteniem, kuri nodarbojas ar iepriekš aprakstīto bērnu tirdzniecību, ir labākajā gadījumā tukša muldēšana. Vairums cilvēku to jūt un reaģē ar savu darbību (brauc prom) vai ar apātisku bezdarbību, kas ļoti strauji pazemina darbības efektivitāti visās dzīves jomās. [...]

Bāriņtiesu likuma 23. pants bāriņtiesām dod lielas pilnvaras tūlītējai bērnu aprūpes tiesību atņemšanai: “Ja bērna dzīves apstākļu pārbaudē vai citādi atklājas, ka bērns atrodas veselībai vai dzīvībai bīstamos apstākļos, kā arī tad, ja bērna turpmākā atrašanās ģimenē var apdraudēt viņa pilnvērtīgu attīstību, bāriņtiesas priekšsēdētājs, bāriņtiesas priekšsēdētāja vietnieks vai bāriņtiesas loceklis vienpersoniski pieņem lēmumu par: 1) bērna aprūpes tiesību atņemšanu vecākiem...” Šo iespēju plaši izmanto arī bērnu tirgotāji... [...]

KO DARĪT?

Lielākā problēma ir nezināšana un uzticēšanās sociālajiem dienestiem un bāriņtiesai, domājot, ka tur patiešām viņiem kāds vēlas palīdzēt.

Turpinājums 5. lpp.

VAI Osvaldam Miglam IR SPRIESTA TAISNA TIESA?

Laikraksta “DDD” redakcija ir saņēmusi vēstuli no Valeoloģijas fonda. Tajā tiek lūgts vērst sabiedrības uzmanību uz krimināllietu, kurā par slepkavību ticis notiesāts viņu kolēģis Osvalds Migla. Lai mēģinātu noskaidrot patiesību, nolēmām pilnībā publicēt šo vēstuli un lūdzām arī O. Miglas advokāta Saulveža Vārpiņa skaidrojumu, kuru jūs varat lasīt šajā numurā.

Valeoloģijas fonda iesniegums Laikrakstam “DDD”

Valeoloģijas fonda darbinieki raksta Jums un lūdz palīdzību šādā jautājumā: divus gadus mēs nezinājām, kur palicis mūsu kolēģis Osvalds Migla. Domājām, ka vienkārši kaut kur aizbraucis un nevar piedalīties fonda darbībā. Trešajā gadā uzzinājām, ka viņš sēž Centrālcietumā. Sākām interesēties, par ko, jo bijām pārsteigti, kā šis erudītais, inteligēntais, ārkārtīgi godīgais cilvēks varēja nokļūt cietumā? Viņš negribēja aprūtināt mūs ar savām problēmām un šo traģēdiju no mums slēpa. Osvalds bija pieradis vienmēr dzīvēt tikt pats ar sevi galā, tēvs bija miris, māte viņu ielika internātskolā. Nekad ne no viena viņš dzīvē palīdzību nebija saņēmis. Vairāk nekā 10 gadus mēs sadarbījāmies ar Osvaldu Pasaules reliģiju un spēka vietu pētniecībā un ekspedīcijās, kuras viņš arī periodiski finansēja. Zinot to visu, mēs bijām pārsteigti un nesaprašām, kā viņš varēja nokļūt cietumā.

Mēs jau gandrīz gadu pētām šo lietu un savukārt bijām pārsteigti par netaisnīgo tiesas spriedumu un par faktu. Nekad nebijām saskārušies ar šādām lietām un domājām, ka Latvijas tiesa ir taisnīga, bet apgabaltiesas spriedums bija kliedzoši netaisns, un cerējām, ka Augstākā tiesa (otrā instance) spriedīs taisnu tiesu, bet tā bija tikpat netaisna un noraidīja visus advokāta Saulveža Vārpiņa iebildumus un ieteikumus, vienkārši ignorēja advokātu.

Osvaldam tiek piedēvēts: 1. Tīša slepkavība; 2. slepkavība vainu pastiprinošos apstākļos; ieroču glabāšana; 4. ķīlnieka sagrābšana. Nevienš no šiem punktiem neatbilst patiesībai. Tiesas materiālus un internetā lasot par šo procesu, sabiedrība tiek maldināta ar safabricētu informāciju, it kā Osvalds ir dzēris ar saviem draugiem Daugavmalā, ar vienu no viņiem sastrīdējies un nošāvis. Lietas materiālu devām izlasīt arī vācu advokātam, kuru saucām palīgā, un viņš ļoti brīnījās, ka šī notikuma apstākļi neatspoguļojas tiesu materiālos.

Lūk, kādi bija patiesie apstākļi. Osvalds Migla dzīvoja Doles salā, Bērslapu mājās, privātpašumā, kur mājas teritorija sniedzās līdz Daugavai. Pēc HES būvniecības Doles salā nav daudz vietu, kur maksājamie var piekļūt Daugavai. Osvalds bija izbūvējis ceļu cauri savas mājas teritorijai līdz Daugavai un molu, un peldvietu, un nevienam maksājamam netika liegta pieeja šim molam un laiva. Visbiežāk šo laivu izmantoja kāds Vladimirs. Viņš zināja, ka Oskaram nav tēva, ka māte ir vienkārša sieviete, un izdomāja, ka jāmēģina par lētu naudu no šiem cilvēkiem izmānīt māju, lai to pārdotu trīsreiz dārgāk. Osvalds domāja, ka tas ir joks. Bet tas nebija nekāds joks.

Kādu dienu Vladimirs atbrauca ar trim iepriekš krimināli sodītiem jauniešiem un palūdza laivu. Osvalds domāja, ka viņi maksākeres, bet tie bija malu zvejnieki, kuri salika tīklus 0,5 km garumā. Kamēr viņi gaidīja savu lomu, krasā pārdzērās. Tiesa spriedumā atzina, ka Osvalds Migla nav dzēris (viņš nesadzēra ar viņiem) un ir pilnīgi skaidrā saprātā. Osvalds Migla bija arī Vides aizsardzības kluba biedrs un atklāja malu zvejniecību vietā un laikā, bet viens no šīs sodītās grupas, Šupovs, nāca Osvaldam Miglām vīrs un prasīja pārdot māju, un piedraudēja, ja nepārdos, tad dzīvs nepalikis. Uz Osvalda aizrādījumu pārtraukt pretlikumīgo zivju nozveju un pamest viņa privātpašumu, šī grupa uzbruka īpašuma saimniekam, iesitot un sagrābjot par savu ķīlnieku, draudot ar līdzīgu panemtu ieroci. Viņi sāka par Osvaldu pīrgāties un viņu terorizēt, atņēma automašīnas atslēgas, un, mēģinot izspiest naudu un privātpašumu, pīrgājās vairākas stundas. Osvalds ieroci atņēma un bailēs par savu dzīvību nošāva vienu no grupas dalībniekiem.

Šī kriminālā grupa pēkšņi pārvēršas par lieciniekiem, un tiesas materiālos ne-

atspoguļojas, ka tā bija vienota grupa, bet atsevišķi liecinieki, kas baudījuši naksnīgo rudens dabu pie upes, un viņiem nezināmu iemeslu dēļ saimnieks uzbrucis un nošāvis vienu no šīs naksnīgās dabas baidītājiem. Kā tiesa var viņam pierakstīt vainu pastiprinošos apstākļus, ja Osvalds atrodas savās mājās, skaidrā prātā un nekad nav bijis krimināli sodīts?! Tiesa viņam par to piespriež 15 gadus ar mautas konfiskāciju un 20000 Ls. Šie grupas dalībnieki pat tiesas zālē turpināja no Osvalda izspiest naudu – 20000 Ls.

Nošautajam Šupovam organismā tika konstatētas 3,69 promiles alkohola. Osvalds Migla aizstāvējās un pat neatce- rās, kā viņu nošāva, jo bija afekta stāvoklī un nevar izstāstīt, kā nošāva. Pēc visiem apstākļiem ir konstatējams, ka tā bija paš aizsardzība afekta stāvoklī.

Mājas izspiešana turpinās vēl visus šos trīs gadus. Māte tiek tiranizēta, ir tikusi trīs reizes apzagta, un vēl joprojām viņu mēģina pierunāt, kamdēļ viņai to māju vajag. Arī mirušā tēvs liek priekšā pārdot māju, lai būtu nauda, ar ko palīdzēt dēlam cietumā. Un māte bija spiesta norakstīt māju radiniekiem, lai glābtos, un savai drošībai uzaicināja mājā dzīvot arī brāli.

Jautājumi:

1. Vai šādu notikumu gaitu var raksturot kā tīšu slepkavību?
2. Ja pie tevis mājā ienāk malu zvejnieki, agrāk sodīti bandīti un kļūst par lieciniekiem, vai varām saskatīt vainu pastiprinošos apstākļus? Vai Osvalds bija viņu mājā, vai uzaicināja viņus pie sevis? Nē, viņš atradās savā mājā.
3. Nav pierādīta ieroču iegāde un glabāšana.
4. Kā izpaudās ķīlnieku saņemšana, ja šie viesi bija tik pārdzērušies, ka krita no krēsla un izkrita no policijas mašīnas, un pēdējiem spēkiem savāca tīklus, noslēpa visas maluzvejniecības pēdas, nomazgājās un pārgērbās, un tikai tad izsauca policiju, kaut gan visiem bija mobilie telefoni un uzreiz no notikuma vietas varēja zvanīt policijai?

Tiesas materiālos šie apstākļi nav atspoguļoti. Jautājums – kādēļ? Tajā pašā laikā periodā tiesāja grupveida slepkavas un laupītājus par tiešām tiešām un nežēlīgām slepkavībām vainu pastiprinošos apstākļos. Un otru grupu par tiešām slepkavībām, kur upuri tika sagriezti un salikti pa čemodāniem, un par to saņēma 8 gadus cietumā. Osvaldam Miglām tika piespriesti 12 gadi.

Šis gadījums ir tik klaji netaisnīgs, ka gribam pievērst sabiedrības uzmanību un palīdzēt spriest taisnu tiesu šim cilvēkam, kurš afekta stāvoklī aizsargāja savu dzīvību.

Mēs baidāmies dzīvot šādā valstī, kur esam tik neaizsargāti un kur nevienš nav atbildīgs par šādiem netaisniem spriedumiem, bet vienkārši rotaļājas ar cilvēku likteņiem. Nav grūti iedomāties, ko Osvalds Migla ir pārdzīvojis savos 39 gados, sēdēdams “brīnišķīgajos” Centrālcietuma apstākļos. Vai tiešām mēs pieļausim, ka tiek izpostīta šī jaunieša dzīve?

Vēlamiem pievērst sabiedrības uzmanību šai klajajai netaisnībai, jo varbūt tā var palīdzēt spriest taisnu tiesu.

Valeoloģijas fonda biedru un atbalstītāju vārdā
Ilze Jansone

LATVIJAS TIESU

Turpinājums no 1. lpp.

Saulvedis Vārpiņš: Miglas lietā mani pārsteidza tiesu psihiatriskā ekspertīze. Ja tiešām ir šauts vairākkārtīgi, tad tas liecina, ka cilvēkam ir bijis tāds emocionāls stāvoklis, kas atšķiras no parastā stāvokļa. Jebkuru juristu, kam ir pieredze, tas mudina domāt par to, vai nav bijis kaut kāds afekta stāvoklis, vai nav bijuši apstākļi, kas noveduši cilvēku līdz tam, ka viņš vairs neredz neko, kas apkārt notiek, bet tikai šauj, šauj, šauj... Mani lietā pārsteidza tas, ka faktiski nav noskaidrots motīvs, kāpēc tas viss ir noticis. Migla ir notiesāts un atzīts par vainīgu visās instancēs, bet nav īsti skaidrs, kāpēc viņš ir šāvis. Kāpēc un kas ir bijis šādas vardarbīgas rīcības iemesls? Lietā nevienš pat īsti nav centies noskaidrot, kas ir izraisījis šādu neadekvātu Miglas rīcību. Ne izmeklētāji, ne tiesa nav vēlējusies saprast, kādēļ cilvēks, kurš nav tendēts uz noziedzīgu, vardarbīgu rīcību, pēkšņi ir nošāvis cilvēku, izšaujot visu pistoles aptveri.

Lietā ir izskatīta jau Augstākajā tiesā, bet Miglas rīcības iemesls joprojām nav noskaidrots. Jau izmeklēšanas laikā to vajadzēja centties noskaidrot – vai viņš tiešām šāva tāpēc, ka ir cilvēku nīdējs, vai kādi citi apstākļi lika Miglam tā rīkoties? Tas nav zināms, taču tiesa to neuzskatīja par šķērslī viņu notiesāt.

Miglam par notikušo ir sava versija, kas atbilst tam, ko jums rakstīja Jansones kundze. Notikumu gaita ir tāda: cilvēki braukuši maksākerēt. Ik pa laikam Migla kādam ir iedevis laivu, bet nav paredzējis, ka mak-

cija, kas ir tā otrā persona, kuras DNS arī tika atrasta uz ieroča. Ja cilvēks saka: “Es viņam atņēmu ieroci un nogalināju viņu, jo viņš gribēja mani nogalināt,” un uz ieroča atrod divu personu DNS paliekas, tad kādēļ nepārbaudīja, vai šī otrā persona nav pats cietušais? Varbūt tiešām Miglas versija ir pareiza un viņš tikai aizstāvējās?

Juridiski slepkavībai aizstāvēties ir pavisam cita kvalifikācija, bet Migla tika notiesāts par tīšu slepkavību. Ja Miglas rīcība būtu kvalificēta kā aizstāvēšanās, arī tas, protams, ir noziegums, bet sodu gradācija būtu cita. Tad būtu jāvērtē, vai vajadzēja šaut tik daudz, vai varbūt citādi vajadzēja rīkoties, vai Migla ir vai nav pārkāpis nepieciešamās aizstāvēšanās robežas utt. Ja nav pārkāpis šīs robežas, varbūt vispār varēja atbrīvot no kriminālatbildības. Tas, ko juridiski uzskata par alibi, praktiski šajā gadījumā netika pārbaudīts.

LATVIJĀ CILVĒKS NAV VĒRTĪBA

DDD: *Gan izmeklētāju, gan tiesas uzdevums bija noskaidrot patiesību. Kāpēc tas netika darīts? Manuprāt, patiesību nenoskaidro gadījumā, ja kādai no pusēm tas nav izdevīgi, vai arī kādam ir vienkārši slinkums.*

Saulvedis Vārpiņš: Man drīzāk šķiet, ka cilvēki ir apāguši ar rutīnu. Es kādreiz publiski esmu iztiecies, ka cilvēkam kā tādām Latvijā nav vērtības. Ja cilvēks būtu vērtība, vai tik vieglprātīgi pieļautu situāciju, ka no Latvijas

veidojas negatīva attieksme pret valsti, pret visu šo sistēmu. Ja, piemēram, par kukuļņemšanu notiesāts arhitekts, būvzinie- niers būtu brīvībā un ar tiesas lēmumu veiktu pie- spiedu darbu, strādājot sabiedrības labā, piemēram, bez atbildības projektētu cietumu, – tas būtu daudz efektīvāk. Tad, pirmkārt, nenotiktu viņa profesionā- lā degradācija, viņš netiktu izstumts no sabiedrības, bet normāli dzīvotu un dotu sabiedrībai kaut kādu labumu. Bet tagad viņi tiek speciāli degradēti, un labu- ma no tā nav nevienam.

DDD: *Mēs vēl maksājam, lai viņus uzturētu...*

S.V.: Jā, viņiem aiziet valsts nodokļi – mēs patie- sībā maksājam par to, ka viņi tiek degradēti, ka viņi tiek izstumti no sabiedrības. Tas, manuprāt, ir tas absurda- kais.

NESODĀMĪBAS SAJŪTA DEGRADĒ IZMEKLĒTĀJUS

Saulvedis Vārpiņš: Ja atgriežamies pie tiesu sis- tēmas, tad, lai arī mums ir ļoti progresīvi un god- prātīgi tiesneši, **vairumā gadījumu vērojama visatļautība pēc principa “es esmu tiesnesis un varu darīt, ko gribu – kā izlemšu, tā arī būs”.**

DDD: *Cilvēkus vērtē “pēc deguniem”: ja man šis cilvēks nepatīk, un ir iespēja viņu notiesāt, tad lai tā arī notiek!?*

S.V.: Grūti pateikt, kā tiek vērtēts. Dažkārt tiesas sēdēs prokurori runā absolūtas mulķības, šermuļi skrien pār kauliem, klausoties, kā vispār kaut ko tādu var pa- teikt. Es nesaprotu, kas tas ir: vai pārliecība, ka tu šajā amatā esi nodrošināts uz visu laiku, ka vari pārkāpt visus principus, darīt, ko gribi, bet tik un tā paliksi nesodīts?! Mūsu sabiedrībā šī nesodītās visatļautības sajūta ir tas vistrakākais.

It īpaši varas struktūras var nekaunīgi pārkāpt jebko, jo soda tāpat nebūs. Vai, piemēram, kāds atbild par Eiropas Cilvēk- tiesību tiesas notiesājoša- jiem spriedumiem? Nodok- ļu maksātāji samaksā sodu, bet nevienš no tiem, kas ir izdarījis rupju pārkāpumu, sodu nesāņem un mierīgi dzīvo tālāk...

DDD: *Pēc gadiem ilgas tiesāšanās pierādījām, ka laikraksta “DDD” veido- tāji, pretēji Drošības po- licijas un prokuratūras uzskatam, nav nacionālā naida kurinātāji. Mums palaimējās – tiesneši god- prātīgi vēlējas noskaidrot patiesību. Diemžēl nav iespējams saukt pie atbil- dības izmeklētājus un pro- kurorus, kuri bezatbildīgi, neizvērtējot visus pierādi- jumus, noraidot lūgumus veikt papildus ekspertī- zes, nodeva lietu tiesai un spītīgi turējās pie apvai- nojumiem, ka laikraksta “DDD” veidotāji ir veiku- šī noziegumu pret cilvēci.*

Mūsu sabiedrībā šī nesodītās visatļautības sajūta ir tas vistrakākais. It īpaši varas struktūras var nekaunīgi pārkāpt jebko, jo soda tāpat nebūs.”

šķērētāji liks tīklus. Tādēļ arī radies šis konflikts un savstarpējie pārmetumi. Otrkārt, Migla nelieto al- koholu, bet tanī vakarā viņš mazliet ir iedzēris alu. Viņš atzīst, ka nav no cilvē- kiem, kas tradicionāli lieto alkoholu. Dzērumā cilvēks, protams, var kaut ko tādu pastrādāt, taču nav konsta- tēts, ka viņš to būtu izdarī- jis dzērumā.

DDD: *No Ilzes Jansones vēstulē rakstītā saprotams, ka nošautais gan ir bijis piedzīries...*

S.V.: Jā. Tālāk seko tas dīvainākais. Migla apgalvo, ka ierocis, no kura šāvis, piederējis nogalinātajam. Starp Miglu un nogalināto ir izcēlies konflikts – to ap- stiprina arī liecinieki. Cie- tušais izvilcis ieroci, Migla viņam to atņēmis un, bai- doties par savu dzīvību, šā- vis. Uz ieroča konstatētas divu personu DNS palie- kas, bet izmeklēšanas laikā pārbaudīta to saderība ti- kai ar Miglu. Lietas mate- riālos neparādās informā-

aizbrauc simtiem tūkstošu cilvēku? Diemžēl nevienu tas neinteresē. Brauc ne jau tikai nabadzīgie, aizbrauc gudri cilvēki, kuri nevar samierināties ar Latvijā val- došo nestabilitāti.

Par to, cik “vērtīgs” ir cilvēks, liek domāt arī cie- tumu sistēma. Šī sistēma nav veidota tā, lai kādu pāraudzinātu, bet gan lai norakstītu un padarītu par dzīvei, sabiedrībai nederī- gu personu. Līdzko cilvēks nokļūst šajā mašīnērijā, ko sauc par tiesāšanu, sabied- rībai faktiski viņš vairs nav vajadzīgs.

Manuprāt, nav nekādas jēgas, ka, piemēram, notie- sātie par kukuļņemšanu cietumā sēž ilgstoši. Var- būt pirmie ieslodzījuma gadi arī kaut ko dod – liek šo to pārdomāt, bet tālā- kais ir izdzīvošana necil- vēciskos apstākļos. Notiek cilvēka degradēšanās, jo viņš ir atrauts no sabied- rības. Iznākot no cietuma, viņam ir ārkārtīgi grūti so- cializēties. Paralēli viņam

SISTĒMA DEGRADĒJAS PAR BĒRNU TIRDZNIECĪBU

Vērsties varam tikai pret Tieslietu ministriju, kura pati personīgi nav vainīga, bet nolaidīgie “darboņi” paliek nesodīti.

S.V.: Tā jau ir vislielākā problēma. Iekams sabiedrībā netiks noregulēts viss tādā veidā, ka jebkurš ir atbildīgs par to, ko viņš dara, situācija tikai pasliktināsies. Visaugstākajā un visos līmeņos ir jābūt šai atbildībai. Par muļķīgiem lēmumiem ir jāatbild.

DDD: *Politikā jau taisnojas, ka viņiem esot kaut kāda mistiska politiskā atbildība...*

S.V.: Tā neko nenožīmē. Tā ir tāda piesegšanās faktiski ar neko. Problēma jau ir tā, ka tas tiek akceptēts augstākajā līmenī. Tāpēc jau arī šajā valstī nekas uz priekšu pozitīvajā virzienā īpaši nevirzās. Izmeklēšanas kvalitāte krītas, tiesas to piesedz, un rezultātā krītas viss tiesiskuma līmenis.

Pagājušajā gadā, ja nemaldos, Bordāna kungs kā tieslietu ministrs publikācijā izteicās, ka prasības, ko advokāti izvirza pret izmeklētājiem un tiesu, esot pārmērīgas. Tas ir absurdi, jo advokāti tikai prasa iespēju spriest taisnīgu tiesu. Patiesībā notiek pretējais – prasības pret izmeklētājiem krītas. Šobrīd šīs prasību līmenis ir tā nokrities, ka zemāk nav kur!

DDD: *Kas ir tiesu sistēmas degradācijas iemesls?*

S.V.: Saprotiet, tas ir morāles rādītājs. Cilvēkam (neatkarīgi ne no kā) ir jābūt godprātīgam, cilvēckam. Cilvēkā, kuru tiesā (neatkarīgi no tā, ko viņš ir nodarījis), arī ir jāsaskata cilvēks, kam varbūt ir ģimene – jāpadomā arī par viņa tālāko dzīvi. Citādi ir tāda Staļina laika pieeja: ja esi kaut ko nepieļaujamu izdarījis, tevi izstrīpo – aizsūta uz Sibīriju vai nošauj. Te, ja esi ko sadarījis, notiek tas pats – no sabiedrības tiek izstumts. Ja esi kaut ko izdarījis (neatkarīgi, vai tas ir kaut kas liels vai mazs, vienalga, vai esi kaut ko nozadzis vai noslepkavojis), svītva pāri, un viss.

DDD: *Kāpēc tad valstij jātērē tik daudz naudas smagnējās tiesu sistēmas uzturēšanai? Tad jau jāpārņem Staļina laika “troikju” tradīcija – aši nolēm un darīts...*

S.V.: Tas jau arī tā dažbrīd izskatās. Tiesiskums ir pēc ārējās formas, ne satura. Kaut kādiem pierādījumiem taču ir jāpastāv. Jūs jautājāt, kas vainīgs pie nekvalitatīvā tiesu sistēmas darba? Pirmkārt, **tiesu morāle ir kritisies.**

Tiesī tiesai vajadzētu būt tai, kas pasaka: “Jūs neizmeklējat pareizi, ņemiet lietu atpakaļ!” Ja nav viss, kā vajag, tad cilvēks tiek attaisnots – lai vāc jaunus pierādījumus utt. Šobrīd tiesa, kurai jābūt kā tiesiskuma sietam, nedarbojas.

Osvada Miglas lietā, par kuru runājam, ir kļūdzoši pārkāpumi. Fotogrāfijas redzams, ka nošautais (cietušais) ir bijis virsjakā ar kapuci. Ekspertam tiek nodots apģērba gabals, lai

konstatētu, no kāda attālumā ir šauts, jo uz apģērba paliek pulvera daļiņas. Eksperts savu atzinumu ir taisījis nevis pēc virsjakas ar kapuci (kuras nav), bet T-krekla, kas bijis zem virsjakas. Tas ir neiespējami absurdi! Augstākajai tiesai rosinām noskaidrot, kur ir palikusi tā virsjaka, kas bija cietušajam mugurā, jo tikai pēc tās var konstatēt, kādas tur varbūt vēl ir pēdas. Tāpat netiek noskaidrots, vai bijusi arī otra pistole, kā to apgalvo notiesātais. Varbūt, ka pistole palikusi tajā jakā, kura nav pārbaudīta, bet izrādās, ka jaka ir pazudusi. Bet neviens to nemeklē – visiem pilnīgi vienalga. Tā nedrīkstētu būt!

DDD: *Var pieņemt, ka viena instance, ka viens tiesnesis kļūdās, bet tāpēc taču ir vairākas instances, kur var pārsūdzēt lēmumus, lai noskaidrotu patiesību.*

S.V.: Miglas lieta skatīta jau otrajā instancē, un tieši otrā instance arī bieži lietām pieiet formāli. Dažbrīd pat nevar saprast, kāpēc vienu lietu viens tiesnesis izskata un kaut ko maina, bet par līdzīgu lietu ar līdzīgiem apstākļiem cits tiesnesis pasaka: “Tur viss ir kārtībā!” Latvijā nav vienotas prakses. Vai tiesām attiecīgās lietas izskatīšanas rezultāts ir atkarīgs no **tiesneša garastāvokļa?**

NESKAIDRĀS VALSTS PRIORITĀTES

DDD: *Kāds advokāta reiz teica: “Labi, ka tiesas sēde ir pēcpusdienā, jo tiesnesis būs paēdis, un viņam būs labāks garastāvoklis...”*

Saulvedis Vārpiņš: Jā, varam jau arī tā teikt, bet tā tas nedrīkstētu būt. Runa atkal ir par katra atbildību. Lietām, kur Eiropas tiesa ir pateikusi, ka kaut kas nav bijis kārtībā, valstiskā līmenī jāpieiet ar lielu rūpību – atbildība par pārkāpumiem ir jāuzņemas ne tikai izmeklētājiem, bet arī prokuroriem un tiesnešiem. Nevis tikai nodokļu maksātājiem.

Ja runājam par krimināllietu izmeklēšanas kvalitāti, manuprāt, Policijas akadēmijas likvidēšana bija liela kļūda no valsts puses. Šobrīd Latvijā nav mācību iestādes, kurās tiktu sagatavoti izmeklētāji. Ir lietas, uz kurām skatoties, šķiet, ka izmeklētājiem nav iemācīta ābece gudrība. Izmeklētājs nezina, kā pareizi ir jāizņem pēdas, pierādījumi. Policijas akadēmija tomēr bija specializēta iestāde, kura sagatavoja izmeklētājus profesionālā līmenī.

Noteikti ir jārunā arī par valsts atvēlēto finansējumu. Nevar *iemest* līdzekļus tikai KNAB-ā cīņai pret korupciju, neizdalot tikpat daudz vai pat vairāk līdzekļu cīņai ar slepkavībām un cita veida noziedzību.

DDD: *Brīžiem šķiet, ka Latvijā par visu vissvari-*

Iekams sabiedrībā netiks noregulēts viss tādā veidā, ka jebkurš ir atbildīgs par to, ko viņš dara, situācija tikai pasliktināsies. Visaugstākajā un visos līmeņos ir jābūt šai atbildībai. Par muļķīgiem lēmumiem ir jāatbild.”

gākā ir cīņa pret korupciju. Nav gan manīts, ka KNAB aktivitātes būtu vainagojušās ar notiesājotiem spriedumiem – viss ir tikai zema līmeņa teātris. Vai tiešām korupcijas apkarošana ir prioritāte?

S.V.: Par tām prioritātēm runājot, ir pavisam dīvaini. Kaut kam tiek izdalīts, kaut kam netiek izdalīts finansējums. Ar slepkavībām ir daudz bīstamāk, bet tās tiek izmeklētas daudz sliktāk. Profesionālā kvalifikācija slepkavības lietās ir ļoti zema. Negribas runāt par padomju laikiem, bet izmeklēšana tajā laikā

tomēr bija daudz augstākā līmenī. Izmeklēšanas grupās, kas darbojās, bija savākti vislabākie speciālisti, kas tādas lietas izmeklēja, un izmeklēšana noritēja ātri. Uz vietu izbrauca profesionāli, ziņoši izmeklētāji, nevis kaut kādi nežinoši inspektori. Tā tas bija Ellas Ivanovas slepkavības gadījumā – nozieguma vietā sākumā ieradās kaut kādi iecirkņa inspektori, kuras vispār kļāt nedrīkstēja laist, lai visu nepiepēdo.

Turpmāk vēl...

Intervēja Liene Apine

Tiesa lems par morālo kompensāciju Līgai Muzikantei

26. novembrī plkst. 14.00 Rīgas pilsētas Centra rajona tiesā (Rīgā, Abrenes ielā 3) 18. zālē tiks izskatīta laikraksta “DDD” galvenās redaktora Līgas Muzikantes prasība pret Latvijas valsti Tieslietu ministrijas personā par morālā kaitējuma atlīdzināšanu saistībā ar nepamatoto un pretlikumīgo kriminālvajāšanu.

Atgādinām, ka Drošības policija un prokuratūra pirms dažiem gadiem ar lielu aizrautību safabriceja dažas krimināllietas pret laikraksta “DDD” veidotājiem, cenšoties notiesāt Aivaru Gardu, Līgu Muzikanti un aplūsināt Latvijas deokupācijas un dekolonizācijas aktualizēšanu presē. Plānveida represiju un nomelnošanas kampaņas rezultātā Latvijas Nacionālās frontes priekšsēdētājs Aivars Garda un laikraksta “DDD” galvenā redaktore Līga Muzikante tika brutāli apsūdzēti vairāku noziegumu izdarīšanā, par kuriem atbildība ir noteikta Krimināllikuma IX nodaļā “Noziegumi pret cilvēci, kara noziegumi, genocīds”, kas saskaņā ar Romas Starptautiskās krimināltiesas Statūtiem ir vissmagākie noziegumi, kuriem nav noilguma.

Šis represīvo orgānu kriminālais kopdarbs ilga gandrīz trīsarpus gadus un bija vērstus uz apsūdzēto notiesāšanu, terorizēšanu un aplūsināšanu, bet, pateicoties tiesnešu godaprātām, ar skaļu blikšķi izgāzās visās trijās tiesu instancēs. Cīņa, kas vainagojās ar mūsu uzvaru tiesā, ielika pamatus tam, lai latvieši beidzot atņemtu bailes risināt starptautiskā nozieguma – Latvijas okupācijas un kolonizācijas – seku likvidēšanas jautājumus, tas ir, lemtu par okupantu likumīgu izraidīšanu.

Pēc attaisnojošā sprieduma Aivars Garda un Līga Muzikante katrs atsevišķi tiesā iesniedza prasības pret Latvijas valsti, kuru saskaņā ar likumu pārstāv Tieslietu ministrija. Atgādinām, ka Rīgas apgabaltiesa jau ir daļēji apmierinājusi Aivara Gardas prasību par morālo kompensāciju, tomēr Tieslietu ministrijas necilie ierēdnīši to ir pārsūdzējuši Augstākajā tiesā, kas šo lietu vēl nav izskatījusi. Savukārt Līgas Muzikantes prasība tiks izskatīta pirmajā instancē.

Aicinām mūsu lasītājus atnākt uz tiesas sēdi 26. novembrī un atbalstīt laikrakstu “DDD”!

Turpinājums no 3. lpp.

Iespējams, Latvijā vēl joprojām ir kāda vieta, kur kāds vēlas palīdzēt, tomēr diemžēl nākas konstatēt, ka tas ir ļoti liels retums. Visbiežāk šie dienesti ir tikai neitrāli vienaldzīgi, bet, sajūtot personisko interesi, tie kļūst par plē-

rāda pārlietu interesi par viņu pašu un viņa ģimeni; ģimenes personiskā informācija ir ļoti jāsargā!

Ja nelaime tomēr ir notikusi un rodas saskarsme ar bāriņtiesu, tad ir ļoti uzmanīgi jāizlasa visi dokumenti, rakstiski jāpieprasa

Latvijā ļoti daudzi nesaprot, ka bērna adopcija uz ārzemēm ir augstākā mērā bezatbildība, un tās akceptēšana ir viens no sabiedrības degenerācijas pakāpes rādītājiem.”

sīgiem vilkiem, kuri visnekaunīgākajā veidā izmanto savu dienesta stāvokli un cilvēku bezspēcību, lai kaitētu ģimenei un atņemtu bērnu. Visi šie dienesti atrodas zem valdošo partiju politiskās varas.

Cilvēki nezina un nesaņem šīs jomas kopējo konjunktūru – bāriņtiesas, sociālie darbinieki ir saistīti ar vietējo varu, policiju, prokuratūru, viņiem ir centralizēts atbalsts Valsts bērnu tiesību aizsardzības inspekcijā, kas koriģē gan bāriņtiesas, gan arī veic to uzraudzību un bērnu tiesību aizsardzību (kas pats par sevi jau ir absurdi).

Tāpat cilvēki nezina, ka šīm personām ir labi saka-ri arī tiesās, lai nepieciešamības gadījumā tiktu nozīmēti vajadzīgie tiesneši, un tam visam, protams, ir arī augstākā līmeņa politiku atbalsts.

Vēl vairāk – tā kā galvenie bērnu pircēji ir no naidīgām Rietumu aprindām, tad bērnu tirgotājiem ir arī atbalsts no atsevišķām ārvalstu amatpersonām un valstu vēstniecībām, bet ne tikai). Īsāk sakot, ir jāapzinās, ka šajā jomā ir darīšana ar pietiekami spēcīgu un labi organizētu, taču ne visvarenu mafiju.

Tāpēc ģimenēm ar bērniem visupirms ir profilaktiski jāizvairās nokļūt šo struktūru redzeslokā, jāsaņem bērns no mazpazīstamiem cilvēkiem, kuri iz-

visu dokumentu kopijas, uzreiz jāapstrīd viss, kas nepareizi tiek dokumentēts, atbildes jāpieprasa sniegt rakstiski, pēc iespējas jāizmanto diktofonu un kameras.

Ja ir sākusies atklāta konfrontācija, tad ir jāizmanto visas formālās iespējas, jāraksta iesniegumi par katru pārkāpuma epizodi visām iespējamajām institūcijām – pašvaldības vadītājam, policijai, prokuratūrai, KNAB, tiesai, ģenerālprokuroram, tiesībsargam, ārzemju institūcijām... utt. Visus notikumus ir nepieciešams rūpīgi dokumentēt, pierakstīt hronoloģisku notikumu attīstības gaitu, pieļautos pārkāpumus, personas, kuras to pieļāva, utt. Galvenais, lai paliktu rakstiskās liecības par notikušo, un rakstiskas liecības ir jāpieprasa arī no ierēdņiem un struktūrām, par ko ir zināms vai ir pamatotas aizdomas, ka tie darbojas pret ģimeni. [...]

Jācenšas iesaistīt prese. Ja tas neizdodas, jāliek materiāli internetā. Var veidot arī skrejlapas un dalīt iedzīvotājiem. Īsāk sakot, jāmēģina panākt pēc iespējas lielāka publicitāte, jo tas ir vienīgais, kas šos noziedzniekus kaut kādā mērā spēj apturēt... [...]

Cilvēki, kuri nodarbojas un atbalsta bērnu tirdzniecību, ir morāli pazuduši un pēc būtības ir pelnījuši augstāko soda mēru.

JAUNA GRĀMATA!

**Vitālijs Giberts
“NĀKOTNES
MODEĻŠANA”**

Vitālija Giberta grāmata “Nākotnes modeļošana”, kas tagad ir tulkota latviski un izdota apgādā “Vieda”, Krievijā ir pirkta grāmatu sarakstā. Tā nav tikai ceļvedis, kā realizēt savus sapņus. Patiesībā informācija, kas ietverta šajā grāmatā, var iemācīt jums daudz vairāk – kļūt brīviem no aizspriedumiem, cienīt patiesas vērtības, saglabāt

bāt pašcieņu dažādās dzīves situācijās, nebaidīties no nāves, apzināti un gudri izvēlēties mērķus un ilgoties, mīlēt pašizliedzīgi un dziļi. Jau ar pirmajām lappusēm grāmata vienkāršā un iedvesmojošā veidā parāda ceļu, kā kļūt atbildīgiem pašiem par savu dzīvi un radīt cēlonus labām sekām.

Grāmatas autors Vitālijs Giberts ir realitātes šova “Ekstrasensu cīņas” vienpadsmitās sezonas uzvarētājs, viņš ir ne vien prasmīgs dziednieks, bet arī apguvis hipnozes un pašiedvesmas spējas, lai liktu tās lietā ar lielu atbildību.

ĀRPRĀTA MURGS

Lotārs Stūre

*Politiski represētais
PSRS okupācijas
režīmā,
tagad svešumā – ASV*

Ir tāds sakāmvārds: **“Dievs, ja gribi kādu sodīt, tad atņem viņam prātu.”**

Pagājušo nedēļu, ieējot portālā “Manabalss.lv”, lai parakstītos par VDK maiņu atvēršanu, par ko cīnos jau vairāk nekā 20 gadus, es ieraudzīju neticamu lietu. Tur kādi izdzimteni prasa nojaukt mūsu svētvietu Brīvības pieminekli, ko par ziedojumiem sev uzcēla latvju tauta. Šis ir piemineklis, kuru neuzdrošinājās nojaukt pat okupācijas režīms!

Vai tiešām atkal nelojālie okupantu pēcteči vēlas veikt otras valsts valodas referendumu līdzīgu provokāciju? Nē, pat viņi neuzdrošinās tik nelietīgi iesplaut latvju tautas dvēseli! Šos parakstus vāc mūsu pašu kangariņi, jūdasiņi un neliēši... Provokācijas autors ir latvijietis Jānis Sondars no Valmieras. Vai tiešām viņa prāts 30 gadu vecumā ir tik ļoti aptumšojies, ka neapjēdz šīs nelietības būtību?

Pats neticamākais ir tas, ka šis Sondars sevi iztēlojas pat par “varoni”, nenožēlo sava ārprāta murgu, neatvainojas latviešiem, ka varbūt ir bijis pārdzēries vai narkotiku reibumā pārsteidzīgi veicis šo riebēklību. To viņš nemaz netaisās darīt, šādi parādot, ka ir rīkojies, viņaprāt, būdams pie pilnas saprāšanas...

Kam gan pagultes un aizkrāsns “varonis” ir gribejis sariebt? Savai tautai vai pastāvošajai varai? Kaut nemaz tāds varas kritizētājs nav agrāk bijis dzirdēts vai manīts mitiņos un demonstrācijās. Jo varbūt, pasakot kādu skaļāku vārdu pret varu,

tam “bumbierenes” būtu pilnas?

Katrā lietā ir jābūt mēra sajūtai. Un, ja Dievs ir devis saprātu, tad ir jāapzinās mēra robežas, par ko var pīrgāties un pat veikt provokācijas un par ko nedrīkst.

Man šī nelietība ir pilnīgi nepieņemama, jo par Latvijas brīvību cīnījies pat tad, kad tas bija neiespējami. Okupācijas terorā zināju, ka Brīvības pieminekli 18. novembrī novēro; reiz svētkos ziedīņus biju paslēpis tiklīnā un uzgājis uz aizmugurējās platformas, lai tos noliktu pie Brīvības pieminekļa, – kaut nevienu milici neredzēju, pēc dažām sekundēm tas jau bija klāt, prasot, ko es šeit darot...

Brīvības piemineklis ir svētums, kas veltīts Brīvības cīņās ziedotajam dzīvībām, lai mēs varētu runāt dzimtajā valodā, attīstīt savas tautas kultūru un lai mums būtu sava valsts. Ja šo valsti pārvalda kangari, kam mūsu vērtības ir splaujama trauks, bet prioritāte – piepildīt savu maciņu, izzagt valsti un... tad paši esam vainīgi, ka ievēlam vai, guļot bezdarbībā uz krāsns, pieļaujam atkritumu darbošanos valsts priekšgalā. Tomēr nekādos apstākļos mēs nedrīkstam pīrgāties par to, kas ir svēts katram latvietim!

Vēsture māca, ka neviena vara nav mūžīga, bet tauta, kas nav pazaudējusi un ciena savas pamatvērtības, pastāv un pastāvēs. Vienojoties ap fundamentālajām latviskajām vērtībām, mēs varam veidot Atmodu un nokratīt ikvienu jūgu, kas latvieti tēvu zemē ir novedusi pie bezdibēņa malas.

Vislabākie vēlējumi valsts svētkos! Būsim, stipri vienoti mūsu cerībās, lai latvju tauta reiz kļūst brīva un latvietis ir kungs savā tēvu zemē. Iztīrīsim Latviju no okupantiem, viņu *utīm* un *pufaiku* smalkas. Latvijai latviešiem!

Par Satversmes PRIEKŠVĀRDU

Turpinājums no 2. lpp.

Ir pilnīgi nepieņemami, ka jauniešiem, kuriem kaut kur pasaulē ir sava etniskā valsts, iegūstot Latvijas pilsonību, kļūst tiesīgi uz latviešu tautas iznīcināšanas rēķina veidot savai mentalitātei un identitātei akceptējamu citādu valsti.

Vai latvieši drīkst identificēties kā latviešu tauta? To skaidro vēsturnieks **Heinrihs Strods**:

“2008. gada 8. maijā kā eksperts biju diskusijā Briselē par Hitlera-Staļina paktu, un EK nostādne izrādījās tāda, ka katrai nācijai un katram cilvēkam ir tiesības uz savu vēstures uzskatu. **Mēs esam latvieši Latvijā, un mūsu vārdā sauc šo valsti. Tāpēc mums ir pilnas tiesības noteikt, kas ir un kas nav bijis mūsu vēsturē. Nevis citiem, bet mums ir šīs tiesības! Pārējiem, kas grib te dzīvot, ir privātas tiesības apšaubīt, domāt par savam, bet viņi nevar savu izpratni uzliept.**” (“LA”, 28.01.10.)

Par pienākumiem “Latvijas zemes aizsardzībā”

Bez savas zemes latviešu tauta būs kā bez mājām, kā, piemēram, kurdi vai čigāni.

“Kas cilvēks ir bez dzimtenes, / Bez tēvijas, bez mājām? / Tik puteklis ir pamešlis / Zem svešu tautu kājām.” – secina **Jānis Jaunsudrabiņš**.

Pēc neoficiālām ziņām personām bez Latvijas pilsonības ir pārdoti 1 200 000 ha lauksaimniecībā izmantojamās zemes, mežu un purvu. Precīzāk uzzināsim, cerams, pēc 2014. gada 1. maija, kad tiks atcelti zemes izpārdošanas “ierobežojumi”.

Ne Satversmē, ne “Latvijas Avīzē” publicētajā Satversmes priekšvārda projektā konkrēti par latviešu tautas zemes aizsardzību netiek minēts, ja vien par tādu neuzskata Satversmes 105. pantā atzīmēto, sīkāk neinterpretēto: **“Ipašumu nedrīkst izmantot pretēji sabiedrības interesēm.”** Arī deputāti un valsts vadītāji neizrāda interesi par zemi.

Par likumdevēju un valsts vadītāju noziedzīgo bezatbildību latviešu tautas interešu aizstāvēšanā, 2006. gada 2. maijā rakstā Dr.habil. agr., profesors **Artūrs Boruks**:

“Latvijā ārvalstnieki varēja iegādāties īpašumā neierobežota lieluma lauksaimniecības un mežsaimniecības zemi. Tiem nebija nepieciešams ne nodzīvot Latvijā zināmu gadu skaitu, ne arī nodarboties ar lauksaimniecību vai mežsaimniecību un pašam jāvada saimniecība, lai varētu iegūt īpašumā šo zemi. **Latvija taču bija pasludinājusi neierobežotu liberālismu, un pat lepojās ar to, ka valsts nesniedz nekādu aizsardzību saviem dabas resursiem...**

Bet tauta bez zemes vienmēr būs pakalpiņš tiem, kam ir īpašumtiesības uz zemi.

Palestīnas piemērs ir tam spilgts pierādījums – jo Izraēla ar varu zemi neatņēma, tikai uzpirka to īpašumā, un, kad bija zemi ieguvusi, tad “palūdzā”

“Visi, kas noliedz nacionālo, un kas cilvēktiesības paceļ augstāk par nācijas tiesībām, slavina kaut kādu pilsonisko patriotismu, tie visi bruņē ceļu Latvijas un Vakareiropas bojāejai. Bez nacionālisma Latvija ap 2025. gadu nebūs vairs Latvija, bet gan teritorija un ļaunu raiba kopiena, kuras kultūras līmeni apliecinās vienīgi krāsainie žurnāliņi. Tieši nacionālisma noliegums mums izraka tautsaimniecisko bedri,” secina rakstnieks **Laimonis Purs**.

“Visi, kas noliedz nacionālo, un kas cilvēktiesības paceļ augstāk par nācijas tiesībām, slavina kaut kādu pilsonisko patriotismu, tie visi bruņē ceļu Latvijas un Vakareiropas bojāejai. Bez nacionālisma Latvija ap 2025. gadu nebūs vairs Latvija, bet gan teritorija un ļaunu raiba kopiena, kuras kultūras līmeni apliecinās vienīgi krāsainie žurnāliņi. Tieši nacionālisma noliegums mums izraka tautsaimniecisko bedri,” secina rakstnieks **Laimonis Purs**.

“Visi, kas noliedz nacionālo, un kas cilvēktiesības paceļ augstāk par nācijas tiesībām, slavina kaut kādu pilsonisko patriotismu, tie visi bruņē ceļu Latvijas un Vakareiropas bojāejai. Bez nacionālisma Latvija ap 2025. gadu nebūs vairs Latvija, bet gan teritorija un ļaunu raiba kopiena, kuras kultūras līmeni apliecinās vienīgi krāsainie žurnāliņi. Tieši nacionālisma noliegums mums izraka tautsaimniecisko bedri,” secina rakstnieks **Laimonis Purs**.

“Visi, kas noliedz nacionālo, un kas cilvēktiesības paceļ augstāk par nācijas tiesībām, slavina kaut kādu pilsonisko patriotismu, tie visi bruņē ceļu Latvijas un Vakareiropas bojāejai. Bez nacionālisma Latvija ap 2025. gadu nebūs vairs Latvija, bet gan teritorija un ļaunu raiba kopiena, kuras kultūras līmeni apliecinās vienīgi krāsainie žurnāliņi. Tieši nacionālisma noliegums mums izraka tautsaimniecisko bedri,” secina rakstnieks **Laimonis Purs**.

“Visi, kas noliedz nacionālo, un kas cilvēktiesības paceļ augstāk par nācijas tiesībām, slavina kaut kādu pilsonisko patriotismu, tie visi bruņē ceļu Latvijas un Vakareiropas bojāejai. Bez nacionālisma Latvija ap 2025. gadu nebūs vairs Latvija, bet gan teritorija un ļaunu raiba kopiena, kuras kultūras līmeni apliecinās vienīgi krāsainie žurnāliņi. Tieši nacionālisma noliegums mums izraka tautsaimniecisko bedri,” secina rakstnieks **Laimonis Purs**.

“Visi, kas noliedz nacionālo, un kas cilvēktiesības paceļ augstāk par nācijas tiesībām, slavina kaut kādu pilsonisko patriotismu, tie visi bruņē ceļu Latvijas un Vakareiropas bojāejai. Bez nacionālisma Latvija ap 2025. gadu nebūs vairs Latvija, bet gan teritorija un ļaunu raiba kopiena, kuras kultūras līmeni apliecinās vienīgi krāsainie žurnāliņi. Tieši nacionālisma noliegums mums izraka tautsaimniecisko bedri,” secina rakstnieks **Laimonis Purs**.

“Visi, kas noliedz nacionālo, un kas cilvēktiesības paceļ augstāk par nācijas tiesībām, slavina kaut kādu pilsonisko patriotismu, tie visi bruņē ceļu Latvijas un Vakareiropas bojāejai. Bez nacionālisma Latvija ap 2025. gadu nebūs vairs Latvija, bet gan teritorija un ļaunu raiba kopiena, kuras kultūras līmeni apliecinās vienīgi krāsainie žurnāliņi. Tieši nacionālisma noliegums mums izraka tautsaimniecisko bedri,” secina rakstnieks **Laimonis Purs**.

“Visi, kas noliedz nacionālo, un kas cilvēktiesības paceļ augstāk par nācijas tiesībām, slavina kaut kādu pilsonisko patriotismu, tie visi bruņē ceļu Latvijas un Vakareiropas bojāejai. Bez nacionālisma Latvija ap 2025. gadu nebūs vairs Latvija, bet gan teritorija un ļaunu raiba kopiena, kuras kultūras līmeni apliecinās vienīgi krāsainie žurnāliņi. Tieši nacionālisma noliegums mums izraka tautsaimniecisko bedri,” secina rakstnieks **Laimonis Purs**.

“Visi, kas noliedz nacionālo, un kas cilvēktiesības paceļ augstāk par nācijas tiesībām, slavina kaut kādu pilsonisko patriotismu, tie visi bruņē ceļu Latvijas un Vakareiropas bojāejai. Bez nacionālisma Latvija ap 2025. gadu nebūs vairs Latvija, bet gan teritorija un ļaunu raiba kopiena, kuras kultūras līmeni apliecinās vienīgi krāsainie žurnāliņi. Tieši nacionālisma noliegums mums izraka tautsaimniecisko bedri,” secina rakstnieks **Laimonis Purs**.

“Visi, kas noliedz nacionālo, un kas cilvēktiesības paceļ augstāk par nācijas tiesībām, slavina kaut kādu pilsonisko patriotismu, tie visi bruņē ceļu Latvijas un Vakareiropas bojāejai. Bez nacionālisma Latvija ap 2025. gadu nebūs vairs Latvija, bet gan teritorija un ļaunu raiba kopiena, kuras kultūras līmeni apliecinās vienīgi krāsainie žurnāliņi. Tieši nacionālisma noliegums mums izraka tautsaimniecisko bedri,” secina rakstnieks **Laimonis Purs**.

“Visi, kas noliedz nacionālo, un kas cilvēktiesības paceļ augstāk par nācijas tiesībām, slavina kaut kādu pilsonisko patriotismu, tie visi bruņē ceļu Latvijas un Vakareiropas bojāejai. Bez nacionālisma Latvija ap 2025. gadu nebūs vairs Latvija, bet gan teritorija un ļaunu raiba kopiena, kuras kultūras līmeni apliecinās vienīgi krāsainie žurnāliņi. Tieši nacionālisma noliegums mums izraka tautsaimniecisko bedri,” secina rakstnieks **Laimonis Purs**.

“Visi, kas noliedz nacionālo, un kas cilvēktiesības paceļ augstāk par nācijas tiesībām, slavina kaut kādu pilsonisko patriotismu, tie visi bruņē ceļu Latvijas un Vakareiropas bojāejai. Bez nacionālisma Latvija ap 2025. gadu nebūs vairs Latvija, bet gan teritorija un ļaunu raiba kopiena, kuras kultūras līmeni apliecinās vienīgi krāsainie žurnāliņi. Tieši nacionālisma noliegums mums izraka tautsaimniecisko bedri,” secina rakstnieks **Laimonis Purs**.

“Visi, kas noliedz nacionālo, un kas cilvēktiesības paceļ augstāk par nācijas tiesībām, slavina kaut kādu pilsonisko patriotismu, tie visi bruņē ceļu Latvijas un Vakareiropas bojāejai. Bez nacionālisma Latvija ap 2025. gadu nebūs vairs Latvija, bet gan teritorija un ļaunu raiba kopiena, kuras kultūras līmeni apliecinās vienīgi krāsainie žurnāliņi. Tieši nacionālisma noliegums mums izraka tautsaimniecisko bedri,” secina rakstnieks **Laimonis Purs**.

“Visi, kas noliedz nacionālo, un kas cilvēktiesības paceļ augstāk par nācijas tiesībām, slavina kaut kādu pilsonisko patriotismu, tie visi bruņē ceļu Latvijas un Vakareiropas bojāejai. Bez nacionālisma Latvija ap 2025. gadu nebūs vairs Latvija, bet gan teritorija un ļaunu raiba kopiena, kuras kultūras līmeni apliecinās vienīgi krāsainie žurnāliņi. Tieši nacionālisma noliegums mums izraka tautsaimniecisko bedri,” secina rakstnieks **Laimonis Purs**.

“Visi, kas noliedz nacionālo, un kas cilvēktiesības paceļ augstāk par nācijas tiesībām, slavina kaut kādu pilsonisko patriotismu, tie visi bruņē ceļu Latvijas un Vakareiropas bojāejai. Bez nacionālisma Latvija ap 2025. gadu nebūs vairs Latvija, bet gan teritorija un ļaunu raiba kopiena, kuras kultūras līmeni apliecinās vienīgi krāsainie žurnāliņi. Tieši nacionālisma noliegums mums izraka tautsaimniecisko bedri,” secina rakstnieks **Laimonis Purs**.

“Visi, kas noliedz nacionālo, un kas cilvēktiesības paceļ augstāk par nācijas tiesībām, slavina kaut kādu pilsonisko patriotismu, tie visi bruņē ceļu Latvijas un Vakareiropas bojāejai. Bez nacionālisma Latvija ap 2025. gadu nebūs vairs Latvija, bet gan teritorija un ļaunu raiba kopiena, kuras kultūras līmeni apliecinās vienīgi krāsainie žurnāliņi. Tieši nacionālisma noliegums mums izraka tautsaimniecisko bedri,” secina rakstnieks **Laimonis Purs**.

“Visi, kas noliedz nacionālo, un kas cilvēktiesības paceļ augstāk par nācijas tiesībām, slavina kaut kādu pilsonisko patriotismu, tie visi bruņē ceļu Latvijas un Vakareiropas bojāejai. Bez nacionālisma Latvija ap 2025. gadu nebūs vairs Latvija, bet gan teritorija un ļaunu raiba kopiena, kuras kultūras līmeni apliecinās vienīgi krāsainie žurnāliņi. Tieši nacionālisma noliegums mums izraka tautsaimniecisko bedri,” secina rakstnieks **Laimonis Purs**.

“Visi, kas noliedz nacionālo, un kas cilvēktiesības paceļ augstāk par nācijas tiesībām, slavina kaut kādu pilsonisko patriotismu, tie visi bruņē ceļu Latvijas un Vakareiropas bojāejai. Bez nacionālisma Latvija ap 2025. gadu nebūs vairs Latvija, bet gan teritorija un ļaunu raiba kopiena, kuras kultūras līmeni apliecinās vienīgi krāsainie žurnāliņi. Tieši nacionālisma noliegums mums izraka tautsaimniecisko bedri,” secina rakstnieks **Laimonis Purs**.

“Visi, kas noliedz nacionālo, un kas cilvēktiesības paceļ augstāk par nācijas tiesībām, slavina kaut kādu pilsonisko patriotismu, tie visi bruņē ceļu Latvijas un Vakareiropas bojāejai. Bez nacionālisma Latvija ap 2025. gadu nebūs vairs Latvija, bet gan teritorija un ļaunu raiba kopiena, kuras kultūras līmeni apliecinās vienīgi krāsainie žurnāliņi. Tieši nacionālisma noliegums mums izraka tautsaimniecisko bedri,” secina rakstnieks **Laimonis Purs**.

“Visi, kas noliedz nacionālo, un kas cilvēktiesības paceļ augstāk par nācijas tiesībām, slavina kaut kādu pilsonisko patriotismu, tie visi bruņē ceļu Latvijas un Vakareiropas bojāejai. Bez nacionālisma Latvija ap 2025. gadu nebūs vairs Latvija, bet gan teritorija un ļaunu raiba kopiena, kuras kultūras līmeni apliecinās vienīgi krāsainie žurnāliņi. Tieši nacionālisma noliegums mums izraka tautsaimniecisko bedri,” secina rakstnieks **Laimonis Purs**.

“Visi, kas noliedz nacionālo, un kas cilvēktiesības paceļ augstāk par nācijas tiesībām, slavina kaut kādu pilsonisko patriotismu, tie visi bruņē ceļu Latvijas un Vakareiropas bojāejai. Bez nacionālisma Latvija ap 2025. gadu nebūs vairs Latvija, bet gan teritorija un ļaunu raiba kopiena, kuras kultūras līmeni apliecinās vienīgi krāsainie žurnāliņi. Tieši nacionālisma noliegums mums izraka tautsaimniecisko bedri,” secina rakstnieks **Laimonis Purs**.

“Visi, kas noliedz nacionālo, un kas cilvēktiesības paceļ augstāk par nācijas tiesībām, slavina kaut kādu pilsonisko patriotismu, tie visi bruņē ceļu Latvijas un Vakareiropas bojāejai. Bez nacionālisma Latvija ap 2025. gadu nebūs vairs Latvija, bet gan teritorija un ļaunu raiba kopiena, kuras kultūras līmeni apliecinās vienīgi krāsainie žurnāliņi. Tieši nacionālisma noliegums mums izraka tautsaimniecisko bedri,” secina rakstnieks **Laimonis Purs**.

“Visi, kas noliedz nacionālo, un kas cilvēktiesības paceļ augstāk par nācijas tiesībām, slavina kaut kādu pilsonisko patriotismu, tie visi bruņē ceļu Latvijas un Vakareiropas bojāejai. Bez nacionālisma Latvija ap 2025. gadu nebūs vairs Latvija, bet gan teritorija un ļaunu raiba kopiena, kuras kultūras līmeni apliecinās vienīgi krāsainie žurnāliņi. Tieši nacionālisma noliegums mums izraka tautsaimniecisko bedri,” secina rakstnieks **Laimonis Purs**.

“Visi, kas noliedz nacionālo, un kas cilvēktiesības paceļ augstāk par nācijas tiesībām, slavina kaut kādu pilsonisko patriotismu, tie visi bruņē ceļu Latvijas un Vakareiropas bojāejai. Bez nacionālisma Latvija ap 2025. gadu nebūs vairs Latvija, bet gan teritorija un ļaunu raiba kopiena, kuras kultūras līmeni apliecinās vienīgi krāsainie žurnāliņi. Tieši nacionālisma noliegums mums izraka tautsaimniecisko bedri,” secina rakstnieks **Laimonis Purs**.

“Visi, kas noliedz nacionālo, un kas cilvēktiesības paceļ augstāk par nācijas tiesībām, slavina kaut kādu pilsonisko patriotismu, tie visi bruņē ceļu Latvijas un Vakareiropas bojāejai. Bez nacionālisma Latvija ap 2025. gadu nebūs vairs Latvija, bet gan teritorija un ļaunu raiba kopiena, kuras kultūras līmeni apliecinās vienīgi krāsainie žurnāliņi. Tieši nacionālisma noliegums mums izraka tautsaimniecisko bedri,” secina rakstnieks **Laimonis Purs**.

“Visi, kas noliedz nacionālo, un kas cilvēktiesības paceļ augstāk par nācijas tiesībām, slavina kaut kādu pilsonisko patriotismu, tie visi bruņē ceļu Latvijas un Vakareiropas bojāejai. Bez nacionālisma Latvija ap 2025. gadu nebūs vairs Latvija, bet gan teritorija un ļaunu raiba kopiena, kuras kultūras līmeni apliecinās vienīgi krāsainie žurnāliņi. Tieši nacionālisma noliegums mums izraka tautsaimniecisko bedri,” secina rakstnieks **Laimonis Purs**.

palestīniešus izvākties uz Gazas sektoru un Jordānas upes rietumkrastu...

Taču ne visas ārvalstniekiem piederošās zemes ir uzrādītas un reģistrētas zemes grāmatās uz viņiem vai viņiem piederošu firmu

Oponenti man iebildīs, ka zemi jau neaizvedīs. Piekrītu. To apstiprina, piemēram, šāds fakts: 1867. gadā Krievija bija nonākusi nopietnās finansiālās grūtībās, un cars **Aleksandrs II** nolēma Aļaskas teritoriju

“Kauns un pazemojoši ir klausīties Valsts prezidentu vai Ministru prezidentu uzrunas gadumijā, kurās uzkrītoši jūtama izvairīšanās uzrunāt latviešu tautu.”

vārda. Pasaules prakse parāda, ka pašreiz ir izstrādātas un tiek piemērotas daudzas metodes, kas noslēpj patiesos zemes īpašniekus. Zemes gabalu var reģistrēt arī uz vietējo pilsoņu – tā saucamo “salmu viru” vārda, liekot tiem parakstīt parādsaistības, vai arī izmantojot citus paņēmienus.

Sakarā ar to mēs varam teikt, ka Latvijā pašreiz pilnā sparā norit t.s. “palestinizācijas process”, kad zeme faktiski tiek pārdota ārvalstniekiem, kuri pagaidām ar dažādiem finansu paņēmieniem to noformē uz Latvijas pilsoņu vārda. Un tad, kad vairums zemes būs uzpirkts, vienkārši “palūgs”, lai “iedzimtie” vācas prom...”

“Sakarā ar to mēs varam teikt, ka Latvijā pašreiz pilnā sparā norit t.s. “palestinizācijas process”, kad zeme faktiski tiek pārdota ārvalstniekiem, kuri pagaidām ar dažādiem finansu paņēmieniem to noformē uz Latvijas pilsoņu vārda. Un tad, kad vairums zemes būs uzpirkts, vienkārši “palūgs”, lai “iedzimtie” vācas prom...”

“Sakarā ar to mēs varam teikt, ka Latvijā pašreiz pilnā sparā norit t.s. “palestinizācijas process”, kad zeme faktiski tiek pārdota ārvalstniekiem, kuri pagaidām ar dažādiem finansu paņēmieniem to noformē uz Latvijas pilsoņu vārda. Un tad, kad vairums zemes būs uzpirkts, vienkārši “palūgs”, lai “iedzimtie” vācas prom...”

“Sakarā ar to mēs varam teikt, ka Latvijā pašreiz pilnā sparā norit t.s. “palestinizācijas process”, kad zeme faktiski tiek pārdota ārvalstniekiem, kuri pagaidām ar dažādiem finansu paņēmieniem to noformē uz Latvijas pilsoņu vārda. Un tad, kad vairums zemes būs uzpirkts, vienkārši “palūgs”, lai “iedzimtie” vācas prom...”

“Sakarā ar to mēs varam teikt, ka Latvijā pašreiz pilnā sparā norit t.s. “palestinizācijas process”, kad zeme faktiski tiek pārdota ārvalstniekiem, kuri pagaidām ar dažādiem finansu paņēmieniem to noformē uz Latvijas pilsoņu vārda. Un tad, kad vairums zemes būs uzpirkts, vienkārši “palūgs”, lai “iedzimtie” vācas prom...”

“Sakarā ar to mēs varam teikt, ka Latvijā pašreiz pilnā sparā norit t.s. “palestinizācijas process”, kad zeme faktiski tiek pārdota ārvalstniekiem, kuri pagaidām ar dažādiem finansu paņēmieniem to noformē uz Latvijas pilsoņu vārda. Un tad, kad vairums zemes būs uzpirkts, vienkārši “palūgs”, lai “iedzimtie” vācas prom...”

“Sakarā ar to mēs varam teikt, ka Latvijā pašreiz pilnā sparā norit t.s. “palestinizācijas process”, kad zeme faktiski tiek pārdota ārvalstniekiem, kuri pagaidām ar dažādiem finansu paņēmieniem to noformē uz Latvijas pilsoņu vārda. Un tad, kad vairums zemes būs uzpirkts, vienkārši “palūgs”, lai “iedzimtie” vācas prom...”

“Sakarā ar to mēs varam teikt, ka Latvijā pašreiz pilnā sparā norit t.s. “palestinizācijas process”, kad zeme faktiski tiek pārdota ārvalstniekiem, kuri pagaidām ar dažādiem finansu paņēmieniem to noformē uz Latvijas pilsoņu vārda. Un tad, kad vairums zemes būs uzpirkts, vienkārši “palūgs”, lai “iedzimtie” vācas prom...”

“Sakarā ar to mēs varam teikt, ka Latvijā pašreiz pilnā sparā norit t.s. “palestinizācijas process”, kad zeme faktiski tiek pārdota ārvalstniekiem, kuri pagaidām ar dažādiem finansu paņēmieniem to noformē uz Latvijas pilsoņu vārda. Un tad, kad vairums zemes būs uzpirkts, vienkārši “palūgs”, lai “iedzimtie” vācas prom...”

“Sakarā ar to mēs varam teikt, ka Latvijā pašreiz pilnā sparā norit t.s. “palestinizācijas process”, kad zeme faktiski tiek pārdota ārvalstniekiem, kuri pagaidām ar dažādiem finansu paņēmieniem to noformē uz Latvijas pilsoņu vārda. Un tad, kad vairums zemes būs uzpirkts, vienkārši “palūgs”, lai “iedzimtie” vācas prom...”

“Sakarā ar to mēs varam teikt, ka Latvijā pašreiz pilnā sparā norit t.s. “palestinizācijas process”, kad zeme faktiski tiek pārdota ārvalstniekiem, kuri pagaidām ar dažādiem finansu paņēmieniem to noformē uz Latvijas pilsoņu vārda. Un tad, kad vairums zemes būs uzpirkts, vienkārši “palūgs”, lai “iedzimtie” vācas prom...”

“Sakarā ar to mēs varam teikt, ka Latvijā pašreiz pilnā sparā norit t.s. “palestinizācijas process”, kad zeme faktiski tiek pārdota ārvalstniekiem, kuri pagaidām ar dažādiem finansu paņēmieniem to noformē uz Latvijas pilsoņu vārda. Un tad, kad vairums zemes būs uzpirkts, vienkārši “palūgs”, lai “iedzimtie” vācas prom...”

“Sakarā ar to mēs varam teikt, ka Latvijā pašreiz pilnā sparā norit t.s. “palestinizācijas process”, kad zeme faktiski tiek pārdota ārvalstniekiem, kuri pagaidām ar dažādiem finansu paņēmieniem to noformē uz Latvijas pilsoņu vārda. Un tad, kad vairums zemes būs uzpirkts, vienkārši “palūgs”, lai “iedzimtie” vācas prom...”

“Sakarā ar to mēs varam teikt, ka Latvijā pašreiz pilnā sparā norit t.s. “palestinizācijas process”, kad zeme faktiski tiek pārdota ārvalstniekiem, kuri pagaidām ar dažādiem finansu paņēmieniem to noformē uz Latvijas pilsoņu vārda. Un tad, kad vairums zemes būs uzpirkts, vienkārši “palūgs”, lai “iedzimtie” vācas prom...”

“Sakarā ar to mēs varam teikt, ka Latvijā pašreiz pilnā sparā norit t.s. “palestinizācijas process”, kad zeme faktiski tiek pārdota ārvalstniekiem, kuri pagaidām ar dažādiem finansu paņēmieniem to noformē uz Latvijas pilsoņu vārda. Un tad, kad vairums zemes būs uzpirkts, vienkārši “palūgs”, lai “iedzimtie” vācas prom...”

“Sakarā ar to mēs varam teikt, ka Latvijā pašreiz pilnā sparā norit t.s. “palestinizācijas process”, kad zeme faktiski tiek pārdota ārvalstniekiem, kuri pagaidām ar dažādiem finansu paņēmieniem to noformē uz Latvijas pilsoņu vārda. Un tad, kad vairums zemes būs uzpirkts, vienkārši “palūgs”, lai “iedzimtie” vācas prom...”

“Sakarā ar to mēs varam teikt, ka Latvijā pašreiz pilnā sparā norit t.s. “palestinizācijas process”, kad zeme faktiski tiek pārdota ārvalstniekiem, kuri pagaidām ar dažādiem finansu paņēmieniem to noformē uz Latvijas pilsoņu vārda. Un tad, kad vairums zemes būs uzpirkts, vienkārši “palūgs”, lai “iedzimtie” vācas prom...”

“Sakarā ar to mēs varam teikt, ka Latvijā pašreiz pilnā sparā norit t.s. “palestinizācijas process”, kad zeme faktiski tiek pārdota ārvalstniekiem, kuri pagaidām ar dažādiem finansu paņēmieniem to noformē uz Latvijas pilsoņu vārda. Un tad, kad vairums zemes būs uzpirkts, vienkārši “palūgs”, lai “iedzimtie” vācas prom...”

“Sakarā ar to mēs varam teikt, ka Latvijā pašreiz pilnā sparā norit t.s. “palestinizācijas

DOMUBIEDRU DISKUSIJA

Daugavpīlētis Aivars Gedroics laikraksta “DDD” redakcijai atsūtīja rakstu, kurā viņš izsaka savas domas par “Radio Merkurs” raidījuma “Gaismas pils” vadītāju Juri Lapinski. Pirms tā publicēšanas lūdzām Juri Lapinski atbildēt Aivaram Gedroicam. Tādējādi izvērtās abu patriotu – domubiedru diskusija.

PAR “RADIO MERKURS” UN JURI LAPINSKI

Aivars Gedroics

Daugavpilī

Nacionāli domājošie ļaudis savā vairumā noteikti zina, ka jau vairākus gadus vidējos raidiņos un internetā darbojas tāds radio “Merkurs” (sākumā dēvēts arī par radio “Nord”), kurā līdztekus dažāda veida aizgājušā gadsimta mūzikai ir dzirdamas arī politikas rakstura pārraides, konkrēti, otrdienās plkst. 18.00 “Gaismas pils”, ko vada **Juris Lapinskis**, un ceturtdienās tajā pat laikā “Politika uz skatuves un aiz kulīšiem”, kuru vada **Egils Baldzens**, un dažreiz viņam piebiedrojas vai viņu aizstāj J.Lapinskis.

Kopumā es J. Lapinski vērtēju kā diezgan gudru un drosmīgu cilvēku, kurš jau PSRS laikā nebaidījās izplatīt Latvijā “nepareizu” mūziku, par ko dabūja sēdēt cietumā, izbaudot visus tradicionālos “jaukumus”, kas piemēlē šīs iestādes “klientus” – smagu piekaušanu, slodzīšanu karcerī... utt. Arī tagad viņš, atbilstoši savai izpratnei, cenšas cīnīties par labāku dzīvi latviešiem Latvijā, bez maksas regulāri vādāms iepriekš minētās radio pārraides, par ko viņš neapšaubāmi ir pelnījis cieņu un atbalstu. Man pašam kopumā 3 reizes ir izdevies uzstāties J. Lapinska veidotajās pārraidēs – vienreiz kopā ar politiku pametušo Līgu Krieviņu-Balceri 2005. gadā, kad ierobežotā laika dēļ es maz ko paguvu tautai pastāstīt, un divas reizes 2011. gadā, kad man jau izdevās izstāstīt tautai par sevi un saviem uzskatiem krietni vairāk (pēdējo divu pārraižu audioierakstus iespējams lejuplādēt adresē <http://failiem.lv/u/mqlucnd>). Par to esmu pateicīgs J. Lapinskim...

Tomēr, lai būtu objektīvs un taisnīgs gan pret pašu J.Lapinski, gan pret viņa pārraidēm un arī savas tautu, kam šīs pārraides ir domātas, nevēlos noklusēt arī tās nepareizības un trūkumus, kuru esamību esmu novērojis piemītam Jura veidotajām pārraidēm vairāku gadu garumā. Ļoti

ceru, ka šos pārmetumus Lapinska kungs neuztvers kā personīgu apvainojumu, bet gan kā aicinājumu atzīt, ka neviens mēs neesam pati pilnība, un arī viņam ir nepieciešams kritiski izvērtēt sevi, atzīt sev piemītošos trūkumus un mēģināt tos labot.

Tātad, kas man nepatīk J. Lapinska personībā un viņa pārraižu vadīšanas maniere? Pirmkārt, **viņa vēlme praktiski visu pārraides laiku runāt pašam**, neskatoties uz to, ka viņam blakus sēž pat vairāki ciemiņi. Man, dodoties uz pārraidēm, nācās speciāli viņam atgādināt, ka esmu rets viesis viņa studijā, tāpēc vēlos, lai vismaz 90% raidlaika tiktu atvēlēti man, nevis viņam... Savukārt, tie cilvēki, kas ir kautrīgāki par mani un J. Lapinski, nereti nosēž visu pārraides laiku blakus tās vadītājam kā miesassargi, praktiski nepasakot tikpat kā ne vārda...

Otrkārt, **nepatīk Jura vēlme uzspiest savu gribu sarunas biedram jautājumos, kas, vismaz manā uztverē, nav būtiski svarīgi un tikai veicina lieku šķelšanos Patriotiski noskaņotu latviešu starpā**. Runa ir par J. Lapinska (anti)religiskajiem uzskatiem, ko viņš dedzīgi propagandē teju katrā savā pārraidē. Ar savu teju padomju laikiem atbilstošo ateismu Juris nav ne labāks, ne sliktāks par citiem latviešiem, kuri uzskata sevi par dievticīgajiem, taču viņa izteiktā vēlme pieprasīt gandrīz katram sarunas biedram atzīt, ka Bībele ir “nejēdzīga pasaku grāmata” atbaida tos cilvēkus, kuri domā citādāk, turklāt novērš sarunas biedru uzmanību no daudz svarīgākām, laiīgākām lietām. Mans uzskats šai jautājumā drīzāk līdzinās anekdotes varoņa čigāna teiktajam mācītājam, kurš atnācis dot viņam “pēdējo svaidījumu”: “...Ne tu zini, ne es zinu, kā tai viņšaulē ir. Kad turp abi aiziesim, tad jau redzēsim.” Tieši tāpēc uzskatu reliģiska rakstura strīdus par neauglīgiem un aicinu cilvēkus vērtēt pēc viņu patriotisma, nevis pēc tā, kā viņš (ne)pielūdz kādus par mums Augstākus Spēkus Kosmosā.

Ja cilvēks atbalsta pirmtiesības Latviešiem Latvijā, ir par Latvijas dekolonizāciju un Latviju ārpus ES, tad viņa -teisms vai ateisms man ir tikpat mazsvarīgs, kā viņa nēsāto apakšbikšu krāsa un viņa ledusskapja saturs. Ļoti gribētos, lai šādu pieeju liktu lietā arī J. Lapinskis, ņemot vērā, ka mēs, latvieši, tāpat esam

mazskaitlīgi un sašķelti, un lieka uzsvāra likšana savstarpējās attiecībās uz mūsu viedokļiem reliģiskajos jautājumos tikai vēl vairāk apgrūtinās mūsu iespējas vienoties kopējai cīņai par mūsu tautas pastāvēšanu nākotnē. Kam šajos jautājumos taisnība, kam – nē, to, es domāju, cilvēce pilnībā noskaidros varbūt tikai pēc daudziem gadu simtiem, ja ne tūkstošiem... Starp citu, varu atgādināt, ka pirmskara Latvijā arī Patriotu vidū bija ļoti dažāda attieksme pret reliģiskajiem jautājumiem...

Treškārt, **kritisku vērtējumu pelna arī J. Lapinska attieksme pret pagātnes notikumiem**. Viņš ir erudīts cilvēks, kurš ir ļoti daudz lasījis, tomēr gribētu aicināt viņu nedaudz piedomāt pie tā, ko viņš citē no kādas konkrētas grāmatas. Daudzos izdevumos, kas kritiski vērtē cionistu-masonu-pederastu ložu darbību pasaulē (par ko to autoriem, protams, liels paldies), ir īsti *putiniskā garā* izteiktas žēlabas par PSRS sagrūšanu un nereti izteikta pat vēlme atjaunot Krievijas impēriju 1914. gada robežās. Citējot šādus izteikumus un neizsakot par tiem savu viedokli, Lapinskis rada iespaidu, ka ir žīdam Ģilmanam līdzīgs impērists-lielkrievu šovinists, kura kvēlākais sapnis būtu “likvidēt robežu pie Zilupes”. Protams, arī lielkrievu šovinistu sarakstītajās grāmatās ir savs patiesības grauds, un tās tāpat var izmantot “tautas apgaismošanā”, tomēr jāprot kritiski izvērtēt informācija, kas tajās rakstīta, un nav jāuzskata pilnīgi viss par baltu patiesību.

Jebkurā gadījumā **fakts, ka pārstāja eksistēt Krievijas impērija un vēlāk PSRS, ir nepārprotami pozitīvi vērtējams, un nav būtiskas nozīmes tam, kas piedalījās to sagraušanā**.

Visvairāk **manī nepatīku tomēr izsaukt tas, kādus viesus Juris aicina savos raidījumos**. Tur ļoti bieži ciemojas tādi cilvēki kā **Irēna Saprovska** un **Dita Rietuma**, kurām ir vienots viedoklis ar Lapinski jautājumos par kristietību, toties šīs abas dāmītes noraida dekolonizācijas ideju, sludina nepieciešamību draudzēties ar okupantiem, kā arī atklāti izrāda savu nepatiku pret tādiem cilvēkiem kā A. Garda un citiem Īstiem Latvju Patriotiem.

Tāpat biežs viesis pie Jura ir Latvijas masonu vadonis **Andris Ruģēns**, kurš šopavasār kā mūsu *premjerīša* P..dambrovska dvīņubrālīš “Merkurā”, manuprāt, *klārēja* stulbības, ka steidzīgi esot jāievieš *jevriks*, citādi latu drīz vien aizstāšot krievu rublis... Lapinskis bieži pamatoti izsakās kritiski par partiju “Visu Latvijai!”, tomēr ar aprīņojamu regularitāti sauc pie sevis uz pārraidēm tās biedrus, un ne jau tāpēc, lai viņus tur kritizētu un

atmaskotu. Lai atceramies Jura ēterā izteiktās žēlabas par to, ka tik *vērtīgais cilvēks Imants Parādnieks* atsakās iet pie viņa uz pārraidi, lai gan viņš esot svēti apsollījis **ne vārda nepraisīt par dekolonizāciju** (sic!!! – A.G.)

Savukārt, Patiesus Nacionālus Lapinska pārraidēs dzirdēt izdodas daudz retāk. Labi, ja pāris reižu gadā tajās uzstājas **A. Garda** vai kāda no viņa vietniecēm. Priecē, ka pēdējā laikā bieži tiek uzaicināts uz pārraidi **L. Inkins**... Taču ar rūgtumu atceros, ka savulaik ilgi nācās pierunāt Juri pasaukt viesos nu jau netaiķi **U. Freimani**, jo viņš bija pārliecināts, ka minētais kungs noteikti blamēšot Latvju Patriota tēlu, tiesajā ēterā rupji lamājoties *trīsstāviem* krievu lamuvārdiem. Protams, realitātē no Ulža kunga mutes nekas tamliedzīgs neizskanēja...

Arī es pats nu jau vairāk nekā gadu netieku aicināts uzstāties Lapinska veidotajās pārraidēs, jo viņš acīmredzot uzskata, ka tāda *briesmīga ekstrēmista* izteikumi var novest pie radio slēgšanas. Reizēm gan Juris speciāli uzaicina mani uzstāties tajā pat vai nākamajā dienā, labi zinot, ka nespēju būt kā pionieris “vienmēr gatavs” un nevaru kā ātrā palīdzība momentā ierasties uz izsaukumu. Savukārt, kad izsaku priekšlikumu garantēti ierasties nākamajā vai aiznākamajā nedēļā, tad kā likums “vieta jau izrādās aizņemta”. Tāpat no Jura puses ir izskanējis priekšlikums ierakstīt manu uzstāšanos, kam nepiekrītu, zinot, ka netikamās vietas no tās tiks izdzēstas, kā tas ir noticis ar “Gaismas pils” 06.02.2011. ierakstu, no kura “mistiskā kārtā” pazuda epizode, kā es varen tālu pasūtīju kādu degradējušos letiņu, kurš sevi dēvē par “Hariju no Pērnavas ielas”... Netiek uzklauss mans lūgums atskanot ēterā Vācijas nacistu laiku mūziku, lai gan tāda ir Jurim fonotēka. Skaidrs taču, ka tā ir neatņemama visas pasaules kultūras sastāvdaļa, un tai nav nekāda sakara ar naida kurināšanu vai genocīda noziegumu slāvēšanu! Turklāt, lai slēgtu radio, nepieciešams tiesas spriedums trijās instancēs... Un pat tad, ja tas izrādītos galējā variantā nelabvēlīgs, neviens taču neliedz atvērt citā frekvencē tādu pašu radio ar līdzīgu nosaukumu, kā savulaik laikrakstu “Pilsonis” pēc tā slēgšanas aizstāja “Pavalstnieks”...

Visbēdīgākais fakts tomēr ir tas, ka pēdējā laikā J. Lapinskis *labāko* Latvijas Radio “(Ne)Brīvā mikrofona” tradīciju garā ir liedzis klausītājiem zvanīt un uzdot jautājumus raidījuma viesiem, acīmredzot pamatoti baidoties, ka tāds cilvēks kā es varētu piezvanīt un atklāti parādīt klausītājiem viena otra viltuspatriotiska mutes bajāra īsto seju.

Turpinājums 8. lpp.

GROTESKA

SVARĪGS

A. Kirhenšteina vārdā nosauktās Propagandas ministrijas vēstījums

Pateicoties mūsu neatkarīgās ES valsts vadības un valdības ģeniālā vadītāja pašaiizdzīgajiem pūliņiem un centieniem rast visoptimālākos risinājumus vēl grandiozākai Latvijas augšupejai un tās tautas labklājības izaugsmei, vēl veiksmīgākam veiksmes stāstam, 2014. gada pirmajā pusē mēs laipni sagaidīsim šeit ierodamies uzaicinātos 3 miljonus ķīniešu investoru, uzņēmēju un speciālistu starpvalstu kopprojekta ietvaros.

Ņemot vērā, ka mums ir lieli purvu (Teiču, Kemeru, Cenu, Tīreļu, Bažu, Ziemeļvidzemes u.c.) un tiem pieguļošo mežu masīvi, un arī to, ka tie netiek racionāli ekspluatēti, tādējādi nenesot maksimālo peļņu valsts budžetā, šis projekts paredz rīsu audzēšanu lielajās purvu platībās. Tā kā mums nav tas labākais klimats šai agrokultūrai, tad ir izprojektēta purvu apsildīšana, ierokot tajos cauruļvadu sistēmas, kuras nepieciešamības gadījumos veiks arī papildus irigācijas funkcijas. Purvu malās tiks uzbūvētas apjomīgas termoelektrocentrāles (TEC), kurās izmantos apkārtējo mežu koksnī.

Šī projekta realizācijai būs nepieciešams piesaistīt lielus darbaspēka resursus, un līdz ar to arī zudis ieilgusi bezdarba problēma. Iespējams, ka pietrūks darbaroku pat gadījumā, ja atgrieztos visi izbraukušie tautieši, un tādēļ būs nepieciešams izvērst plašu reklāmas kampaņu aiz valsts robežām ar aicinājumu daudzo brālīgo tautu pārstāvjiem braukt, strādāt, dzīvot un vairoties mūsu zemē – mūsu kopējās mājās, integrēties un bagātināt mūsu tik daudzveidīgo multikulturālo vidi! Lai nesavtīgās palīdzības sniedzēji labāk iekļautos mūsu atvērtajā sabiedrībā, būs nepieciešams izveidot Integrācijas ministriju, kura kopā ar Propagandas ministriju veiks arī tik vajadzīgo izskaidrošanas darbu to mūsu neapzinīgo pilsoņu daļā, kurā diemžēl vēl joprojām vērojams tolerances trūkums. Tāpat būs jāpārskata un jāpārstrādā šauri nacionālistiski egoistiskais, morāli novecojošais un laikmetam neatbilstošais Valsts valodas likums, jo tas, tomēr, jāatzīst, diskriminē cittautiešus. Turklāt, ja sabiedrība būs toleranta un pretimnākoša ne tikai mūsu jaunažiem līdzpilsoņiem, bet arī seksuālajām minoritātēm, tad mēs pilnībā atbildīsim visiem eiropieisko vērtību kritērijiem.

Vēl viena daudz-sološa nozare būs kameļu audzēšana visā mūsu valsts teritorijā, un šajā sakarā mums būs jāauzicina investori un speciālisti no arābu zemēm. Tā kā mežu ataudzēšana, ņemot vērā tās lielo laikietilpību nav ekonomiski efektīga, tad izcirsto mežu vietā varēs iekārtot kameļu fermas. Ir pierādīts, ka kameļi labi pārcieš mūsu ziemas un ir ļoti pieticīgi barības izvēles ziņā; to ierasto sakšaulu lieliski var aizstāt mūsu avenāji u.c. krūmi.

Šīs abas inovatīvās tautsaimniecības nozares būtiski uzlabos mūsu valsts eksporta bilanci. Varēsim eksportēt rīsus un to izstrādājumus, arī preči ar augstu pievienoto vērtību – rīsu degvīnu jeb sakē. Šim nolūkam ir jārada “Latvijas Balzāma” filiāles pie rīsu audzēšanas plantācijām. Plašas iespējas darbavietu radīšanā pavērs kameļu gaļas, piena un vilnas tekstila kombinātu celtniecība. Ražosim un eksportēsim kameļu gaļas izstrādājumus un konservus, kameļu piena izstrādājumus, kā arī dažādas kameļu vilnas tekstilizstrādājumus.

Mūsu ekonomisti ir aprēķinājuši, ka, īstenojot visu šo programmu, pārrēdzamā perspektīvā varēsim apturēt pensionēšanas vecuma pieaugumu, un vīriešiem tas nepārsniegs 97 gadus, bet sievietēm – 95 gadus. Turklāt varēsim ievērojami palielināt pensijas kā arī algas mediķiem un skolotājiem; naudas izmaksu pieaugums varētu sasniegt līdz pat 4–6 eiro mēnesī.

Tad mūsu neatkarīgā eiropieiskā valsts piedzīvos vēl nepieredzētu uzplaukumu, un mūsu daudznacionālā Latvijas tauta būs laimīgākā tauta pasaulē.

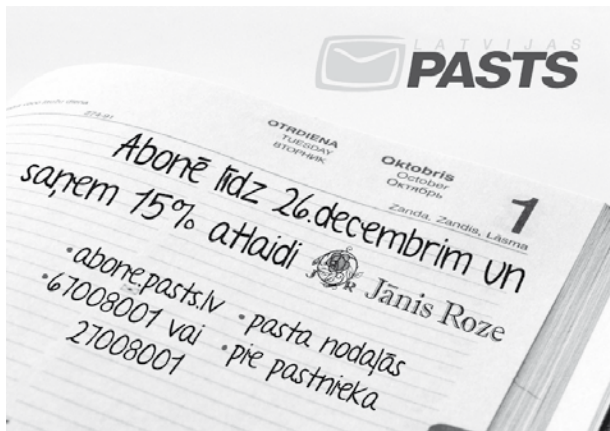
A. Kirhenšteina vārdā nosauktās Propagandas ministrijas orgkomiteja sadarbībā ar MK preses dienesta sekretariātu

Internacionālistu-kosmopolītu himna

/Meldiņš – “Varenplaša mana zeme dzimtā”/

Man vienalga, kādā zemē tusēt,
Man vienalga, kādā mēlē plūrkstēt,
Man vienalga, kādā krāsā karogs mastā plīv,
Ka tik biežāks erzacesas luņķis blōdā,
Piedevām vēl vodkas blašķe pagultē!

A. Klaubergs

ABONĒJIET “DDD” 2014. GADAM!

“Latvijas Pasts” no 1. oktobra līdz 26. decembrim organizē laikraksta “DDD” abonēšanu 2014. gadam. Abonējot “DDD” līdz 26. decembrim, jūs saņemsit 15% atlaidi grāmatu iegādei “Jāņa Rozes grāmatnīcā”. Tāpēc nenokavējiet, jo šādi jūs varēsiet iegādāties arī apgāda “Vieda” grāmatas par zemāku cenu!

Arī 2014. gadā laikraksts “DDD” iznāks divas reizes mēnesī – piektdienās. Mēs esam atraduši iespēju, lai abonēšana nākamajā gadā nekļūtu dārgāka, tādēļ novēlam, lai “DDD” abonements būtu vērtīga dāvana arī mūsu lasītāju draugiem, tuviekiem, paziņām, kā arī bibliotēkām un dažādām iestādēm! Lai “DDD” publicētās domas izplatās visā Latvijā!

**“DDD” abonēšanas cena
visam 2014. gadam
ir visizdevīgākā:**

11,50 lati (16,36 eiro).

“DDD” abonējiet:

- visās Latvijas pasta nodaļās
- internetā: www.abone.pasts.lv
- pa tālr.: 67008001, 27008001
- “DDD” redakcijā (tālr.: 67140680)

Par abonēšanas iespējām uz ārzemēm lūdzam interesēties “DDD” redakcijā!

**LNF bankas konts
ziedojumiem
laikrakstam “DDD”**

Latvijas Nacionālā fronte
(Reģ.Nr. 40008033014)

**Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);
konts: LV40HABA0551034053378**

**Publikāciju izmantošanas gadījumā
atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.**

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2013

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktors vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV-1019**

tālr./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespiests: SIA “Latgales druka”,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

DOMUBIEDRU DISKUSIJA

Turpinājums no 7. lpp.

Ja nu tomēr kādreiz izņēmuma kārtā zvani tiek uzklauti, tad vēlāk, ierakstot pārraidi, nevēlamie izteikumi tiek “izgriezti”. Pēdējais tāds gadījums bija 08.10.2013., kad t.s. “Satversmes preambulu” apsprieda pseidonacionālie demagogi I. Drullis un I. Saprovska, un pārraides laikā es piezvanīju, lai parādītu šo darboņu īsto seju. Rezultātā no maniem trijiem zvaniem pārraides ierakstā tika saglabāts tikai viens (skat. <http://www.youtube.com/watch?v=d12EbEWDU5c>).

Šādiem notikumiem varētu nepievērst lielu uzmanību, ja tiem būtu gadījuma raksturs, diemžēl tie jau ir kļuvuši par sava veida sistēmu, un nav pazīnju, kas liecinātu, ka tie vairs neatkārtosies nākotnē. Taisni otrādi – J. Lapinska izteikumi liecina, ka vārda brīvību savās pārraidēs viņš turpinās ierobežot. Tad nu rodas jautājums – **kāda jēga tādām radio, kurā**

var tikai uzklaut fire-ru izteikumus un neko nav iespējams tiem bilst pretī?

Man laika gaitā arvien mazinās vēlēšanās turpināt klausīties Lapinska veidotās pārraides, un domāju, ka citiem Nacionālpatriotiem arī ir tāpat... Domāju, ka Jurim ir nopietni jāpārdomā sava pašreizējā rīcība un tās iespējamās sekas nākotnē...Viņš jau sevi nopietni ir apkaunojis ar kandidēšanu uz Saeimu no kosmopolitiskajiem veidojumiem “Pensionāru partija” un “Tautas kontrole”, arī nožēlojamu kangaru saukšana uz pārraidēm un viņu kritikas iespējas liegšana viņam tāpat godu nedara. Ir tāds izteikums – **godu cilvēks pelna visu mūžu, bet zaudēt var vienā mirkli.**

Palieku cerībā, ka šis mans raksts neizsauks žults izvirdumu no impulzivā cilvēka J. Lapinska puses, bet gan liks viņam, Raiņa vārdiem runājot, “mainīties uz augšu”...

JURA LAPINSKA ATBILDE AIVARAM GEDROICAM

Juris Lapinskis

Rīgā

Aivara Gedroica rakstu izlasīju pat divreiz un iegrimu skumjās pārdomās. Vispirms jau par to, cik atšķirīgi savos uzskatos, domās un pasaules (arī Latvijas) notikumu redzējumā ir latvieši. Tas man liek domāt, ka ir diezgan bezcerīgi kādam apvienot šo nozombēto, driskās saraustīto un sajaukto ļaužu kopumu (pūli), kuru vēl sauc par “Latvijas tautu”, bet mēs gribētu, lai to sauktu par “latviešu tautu”. Laikam jau tāpēc šajā mazpilsētā (pēc pasaules mērogiem un izpratnes), kurā dzīvo ap miljonu to, kuri sevi sauc par latviešiem (nu vismaz iedomājas esam tādi) un runā lauzītā un izkropļotā latviešu valodā (paklausieties LR1 un LTV), ir vismaz pussimts politisko partiju – ļaužu grupu ar daudz maz līdzīgu (neteikšu vienādu) dzīves redzējumu. Tās diemžēl spītīgi “velk” katra uz savu pusi, lai neteiktu – diametrāli pretējā virzienā – un būtu gatavas savā

starpā izkauties vai pat karot. Gluži kā Džonatāna Svifta grāmatā “Gulivera ceļojumi”, kad liliputi nekādi nevarēja vienoties par to, no kura gala ir jāpārsit ola, lai tai varētu sākt nobīdīt čaumalu.

Ja vēl ņemam vērā, ka šī “Latvijas tauta” runā dažādās valodās; pielūdz dažādus dievus – arī “zelta teļu”, kuru dēļ gatavi citu dievu pielūdzējus pat nokaut; ir ar dažādu seksuālo orientāciju; ietver sevi vismaz 3 vecuma grupas (kuru intereses, problēmas un pasaules redzējums ir atkal pilnīgi pretējs: jaunuļi visus “pensūs” gribētu tikai ragaviņās uz mežu aizvilkt vilkiem par barību, jo domā, ka viņiem ir jāsaģādā tā saucamā pensija šiem “liekežiem” – tā vismaz mūsu valdība apgalvo, lai attaisnotu imigrāciju un viesstrādnieku ieviešanu, nerunājot jau nemaz par to, kuriem kungiem (rietumu, austrumu vai vēl kādiem citiem) būtu jākalpo un jābučo roka), – tad sapnis par tās apvienošanu, kaut tikai izdzīvošanas dēļ, laikam ir jau izsappots. Cerības ir pēdējais, kas atstāj cilvēku un ir visu muļķu mierinājums...

Otrkārt, lai atbildētu Aivaram Gedroicam uz man izteiktajiem pārmetumiem, ieteikumiem, kritiku, vērtējumu, vēlējumiem, pārdomām un vēl daudz ko citu “Radio Merkurs” raidījumu sakarā, man ar pārdesmit avīzes lapām, tāpat arī ar vairākiem “Gaismas pils” raidījumiem ar un bez Aivara paša piedalīšanos būs par maz, ja vēlos Aivaram un “DDD” lasītājiem sa-

protami izskaidrot daudzu jautājumu un lietu būtību. To arī neviens nav gatavs apmaksāt – man nepieder ne “DDD”, ne “Radio Merkurs”.

Tāpēc izteikšos īsi ar dziesminieka Vladimira Visocka vārdiem: “Tak ostavķe ņenužnije spori – ja sam sebe uže vsjo dokazal!” – latviski: “Tā atliksim nevajadzīgos strīdus – es sev jau esmu visu pierādījis!” – turklāt jau sen!

Ja Aivars Gedroics grib kādam kaut ko pierādīt vai demonstrēt, nerunājot jau par uztiepšanu vai viltīgu “iesmērēšanu”, es viņam ieteikšu pašam sākt izdot kādu avīzi vai iegādāties, vai nodibināt kādu radio-staciju, un tad – karogs rokās un “Uz priekšu, Francija!” 24 stundas dienā; svētdienās var atpūsties, aizejot uz baznīcu un pastāstīdājam ar dažādu konfesiju pārstāvjiem – gan ar avīm, gan ar ganiem, tādejādi būs padarīti vairāki labi darbi un vienlaikus pārstāstēti arī mazvērtības kompleksi.

Tieši Daugavpilī vajadzētu istu latviešu nacionālistu, patriotu radio-staciju un kādu drukāto izdevumu – avīzi vai žurnālu (vēl labāk būtu abus un turklāt krāsainus!), lai OKUPANTUS, KOLONIZATORUS, LIELKRIEVU ŠOVINISTUS, “DIEVA IZREDZĒTOS” un daudzus citus (arī tos D-pils 12 % puspārkrievotos latviešus) vestu pie prāta gaismas, sniedzot viņiem patiesu informāciju, vēstures datus, pierādījumus – gan dokumentālus, gan no vismaz 3 neatkarīgiem dažādu autoru darbiem un pētījumiem iegūtus. Tā būtu jēgpilna rīcība, nevis man pavisam nekaunīgi norādot, kādus un kurus viesus man aicināt uz radio pārraidēm.

Lasītāju uzmanībai šis citāts no Aivara Gedroica vēstules man: “**Visvairāk manī nepatīku tomēr izauc tas, kādus viesus Juris aicina savos raidījumos. Tur ļoti bieži ciemojas tādi cilvēki kā Irēna Saprovska un Dita Rietuma, kurām ir vienots viedoklis ar Lapinski jautājumos par kristietību, toties šīs abas dāmītes noraida dekolonizācijas ideju,**

sludina nepieciešamību draudzēties ar okupantiem, kā arī atklāti izrāda savu nepatiku pret tādiem cilvēkiem kā A. Garda un citiem Istim Latvju Patriotiem.”

Nesāks šeit citēt daudzās vēstules, kuras par raidījumiem saņemu pietiekami daudz, kā arī analizēt Aivara Gedroica man sūtīto “labas gribas manifestu”, lai paskaidrotu visas detaļas. Piebildīšu vien to, ka, piemēram, Ditu Rietumu es personīgi neesmu aicinājis ne reizi, bet divas reizes raidījumos viņa piedalījās kā “Latviešu biedrības” pārstāve: vienu reizi kopā ar I. Drulli un A. Andersonu un otru reizi kopā ar O. Skadiņu un J. Stepu. Toties A. Gedroics “Merkurā” ir viesojies veselās trīs reizes, turklāt divas reizes “solo”, t.i., viens pats. Šādi viņam bija iespēja 2x2 stundas stāstīt latviešiem, ka, “ja policija ielaužas Jūsu dzīvoklī un grib Jūs arestēt, tad liekaties guļus uz grīdas un klieciet, cik spēka, lai tie policisti aiz rokām un kājām nes paši Jūsu rumpi uz automašīnu, a varbūt negribēs un atstās turpat mājās, uz grīdas guļot...” (pēc Aivara naivajām cerībām un domām). Tātad – biežāks viesis nekā daudzi citi, jo vairs ir pabijuši tikai pa reizei vai kopā ar biedriem.

Ja būs iespējas un laiks, pacentīšos kādā raidījumā vai rakstā izanalizēt un tikt pie skaidrības par visiem pārmetumiem un apsūdzībām, kaut gan – vai kādam interesēs šī “vešanas mazgāšana”, kuru ne jau es sāku un ierosināju? Man šāds darbs ļoti nepatīk, bet ja būs vajadzīgs tad – kā daudzi mani piekritēji un draugi to ļoti labi zina – es neesmu no tiem, no kuriem var enerģiju pumpēt un aprunāt, nemaz nerunājot par apmelošanu. Man pietiek spēka un enerģijas, lai pārvarētu praktiski visas problēmas, kādas tiek liktas manā dzīves ceļā.

Man ir daudz skaistākas un nopietnākas lietas, kuras apspriest un ar kurām nodarboties, lai es nesāktu kā puīselis kāda priekšā taisnoties, turklāt par nepamatotiem pārmetumiem vai apvainojumiem!

